

ת"פ 5635/06/17 - מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא נגד רפאל רפאלי

בית משפט השלום בכפר-סבא

ת"פ 5635-06-17 מדינת ישראל נ' רפאלי
לפני כבוד השופט אביב שרון

בעניין: מדינת ישראל - שלוחת תביעות כפר-סבא המאשימה

ע"י ב"כ עו"ד בני דורון

נגד

הנאשם

רפאל רפאלי

ע"י ב"כ עו"ד שרון נהרי

הכרעת דין

1. כנגד הנאשם, יליד 1954, הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת **איומים** לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

על פי העובדות, ביום 19.8.16 סמוך לשעה 12:00 ברחוב מגדיאל לכיוון רמתיים בהוד השרון, נהג יואב רזון (להלן - "**המתלונן**") ברכבו כשהנאשם נוהג ברכב מאחוריו. במהלך הנסיעה, צפר הנאשם למתלונן בחוזקה, עת עמדו ברמזור אדום, עוד טרם פנה המתלונן, ובהמשך עת נסע המתלונן באיטיות שלא הניחה את דעתו של הנאשם, ניסה האחרון לעקוף את רכבו של המתלונן מצד ימין. בנסיבות אלה, כאשר החל המתלונן להחנות את רכבו, עקף אותו הנאשם, עצר רכבו לידו ואיים עליו באומרו שלוש פעמים "**הבת שלך זונה**" וכן "**אני אחסל אותך**".

2. במענה לכתב האישום, מיום 19.9.17, כפר הנאשם במיוחס לו וטען טענת אליבי לפיה בעת האירוע הנטען שהה בביתו.

3. **מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:**

ת/1 - דיסק סרטון מצלמות האבטחה מזירת האירוע.

ת/2 - הודעת אסוף אסולין מיום 6.9.16.

ת/3 - שרטוט של ביתו של הנאשם שנערך על ידי העד אסוף אסולין במעמד עדותו.

ת/4 - דו"ח תפיסה וסימון מיום 6.9.16 של תמונות שצילם אסוף אסולין ביום האירוע בבית הנאשם.

ת/5 - מזכר מאת סנ"צ זיו שגיב מיום 24.8.16.

ת/6 - פלטי נתוני תקשורת של מכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם.

ת/7 - חוות דעת מומחה מיום 20.3.17 מאת המהנדס רוני אברהמי לעניין איכון הטלפון הסלולרי של הנאשם בזמן האירוע.

ת/8 - מזכר מאת רס"ר יעל חמוס כהן מיום 15.1.17.

ת/9 - מזכר מאת רס"ר יעל חמוס כהן מיום 21.12.16.

ת/9א' - הודעת הנאשם מיום 28.8.16.

ת/9ב' - הודעת הנאשם מיום 21.9.16.

ת/10 - דו"ח עימות בין המתלונן לנאשם מיום 28.8.16.

ת/11 - תמונות רכבו של הנאשם (נמסרו למשמורת ההגנה ולמרבית הצער אבדו לה (עמ' 59, ש' 18)).

ת/12א' - תמונות הרכב מתוך סרטון מצלמות האבטחה.

ת/12ב' - תמונת רכב מסוג מרצדס.

ת/12ג' - תמונת רכב מסוג מרצדס.

ת/13 - תמונת גג זכוכית של רכב מסוג מרצדס.

4. מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 - הגדה של פסח שפרסם המתלונן.

נ/2 - תמונות של אנשים הדומים, לטענת ההגנה, בחזותם לנאשם.

נ/3 - תמונות של כלי רכב מסוג מרצדס מדגמים שונים.

נ/4 - הודעת המתלונן מיום 21.8.16.

- נ/5 - הודעת המתלון מיום 28.8.16.
- נ/6 - הודעת מרדכי חיים מיום 22.8.16.
- נ/7 - הודעת מרדכי חיים מיום 10.1.17.
- נ/8 - מזכר תמלול שיחה בין המתלון לחוקרת יעל חמוס כהן מיום 24.8.16.
- נ/9 - תצהיר מאת יוסי זיגדון מיום 1.5.18.
- נ/10 - מזכר מאת רס"ר יעל חמוס כהן מיום 12.9.16.
- נ/11 - מזכר מאת פקד גל ויצמן מיום 13.9.16.
- נ/12 - מזכר מאת רס"ר יעל חמוס כהן מיום 6.9.16.
- נ/13א'-ב' - תמונות מתוך פנים רכבו של הנאשם, כולל אנטנה בצד שמאל של הרכב.
- נ/14 - תמונות של הנאשם על אופנוע מיום 14.9.17.
- נ/15 - אישור סגירת תיק בגין תלונת הנאשם.
- נ/16 - אישור הגשת תלונה של הנאשם מיום 28.8.16.
- נ/17 - תצהיר מאת רוני סיסו, מנהל שרות מוסך אוטו בנץ.
- נ/18 - הודעת דור רפאלי מיום 6.9.16.
- נ/19א'-ג' - תמונות רכב הנאשם בחניית ביתו.
- נ/19ד'-ה' - תמונות רכב מסוג מרצדס באיילון.
- נ/19ו' - תמונת הרכב שבסרטון האבטחה.

פרשת התביעה

יואב רוזן, המתלון

5. המתלון שימש בתפקידים ציבוריים בעיריית הוד השרון, כחבר מועצת העיר, סגן ראש העיר ובהמשך אף התמודד על ראשות העיר. בחקירה הראשית סיפר שביום האירוע, נסע ברח' דרך רמתים בהוד השרון, עמד ברמזור אדום, ומרגע שהתחלף הרמזור לצהוב, רכב מאחוריו החל לצפצף לו צפירה ממושכת. כשהסתכל במראת רכבו, ראה מאחוריו "רכב מפואר בצבע שחור". לאחר שהמתלון פנה שמאלה ברמזור, הוא החל לחפש חניה בצד ימין של הכביש, אולם כיוון שהיה זה יום שישי, עמוס במכוניות שחנו בחניות כפולות, נחסמה דרכו והוא האט מעט. בנסיבות אלה, הרכב

השחור שנסע עדיין מאחוריו, ניסה לעוקפו ללא הצלחה, וכשהמתלון סטה לבסוף עם רכבו לימין הדרך, עקף אותו הרכב השחור, חסם אותו בתנועה חדה מצד שמאל, ופתח את החלון הימני של הרכב. בתגובה, פתח גם המתלון את חלון דלת הנהג ברכבו, ואז החל נהג הרכב השחור לקללו, אמר לו שלוש פעמים **"הבת שלך זונה"** ואיים עליו **"אני אחסל אותך"** (עמ' 6, ש' 10-12, ש' 19-20).

המתלון תיאר כי נהג הרכב השחור לבש חולצה כהה קצרה, **כתובת קעקוע על ידיו**, שריון, ופניו היו אדומים מכעס (עמ' 7, ש' 11-12). נוכח מראה הרכב והתנהגותו של הנהג, סבר המתלון שמדובר בעבריין או בריון ופחד שיתקוף אותו פיזית ועל כן, סיפר ששתק ולא הגיב עד אשר הנהג סיים לצעוק ולאיים ונסע לדרכו.

המתלון סיפר כי בעל "חנות המותגים" הסמוכה, מרדכי חיים, ניגש אליו ושאל אותו אם הוא יודע מי היה אותו נהג. משענה לו המתלון כי אינו יודע, אמר לו מרדכי: **"זה רפי רפאלי"** (עמ' 6, ש' 24-25), וכן אמר לו: זה **"אבא של בר רפאלי"** (עמ' 6, ש' 32). משנשאל לפער בין שתי האמרות, השיב כי מרדכי חיים אמר לו **"זה אבא של בר רפאלי"** (עמ' 7, ש' 2).

המתלון העיד שהכיר את שמו של הנאשם הואיל ובבחירות הקודמות התקשר אליו הנאשם פעם אחת והציג עצמו כמי שרוצה לתמוך בו בבחירות, אולם לא הייתה ביניהם כל אינטראקציה נוספת מאז (עמ' 7, ש' 8-9).

כשחזר המתלון לביתו הוא בדק באינטרנט מיהו אותו נהג, בהתאם לדברים ששמע ממרדכי חיים, וקיווה בין הדמות שאימה עליו לבין תמונות הנאשם שמצא באינטרנט. בנסיבות אלה, התלבט המתלון אם להגיש תלונה אם לאו, במהלך סוף השבוע, ולבסוף ביום ראשון בבוקר הגיש תלונה במשטרה הואיל וחש "חובה ציבורית" לעשות כן.

המתלון העיד כי מאז האירוע חייו "הפכו לסיוט", הנאשם הטריד אותו, איים עליו, שלח לו הודעות ומסרונים הזויים, איים שיחסל אותו פוליטית, שלח מכתבים לראש העיר וביקש שיפטר אותו והמשיך לרדוף אותו (עמ' 7, ש' 30-32; עמ' 8, ש' 1-4). בעקבות כך נאלץ להגיש תלונה נוספת נגד הנאשם.

6. בחקירתו הנגדית השיב המתלון שאינו יודע להצביע על מניע של הנאשם לחסלו פוליטית, אם לדבריו התקשר אליו בעבר כדי להביע בו תמיכה ערב הבחירות לראשות העיר, כ-4 שנים עובר לאירוע. לשאלה האם הכיר את הנאשם **בפניו** קודם לאירוע, **או ראה אותו**, ענה המתלון **"כמעט ולא"** (עמ' 8, ש' 15) וכי הגם שידע מי הוא, וכי הוא אביה של בר רפאלי, הרי שלא היה לו עמו קשר מאז אותה שיחה בבחירות הקודמות. לשאלה מדוע, אם כן, בירר את זהותו עם בעל החנות, מרדכי חיים, ענה המתלון כי האחרון פנה אליו ולא להפך, ואולם משהוטח בו גרסתו של מרדכי חיים במשטרה לפיה המתלון יצא מהרכב ובירר עמו את זהות האדם שאיים עליו, ענה המתלון כי שאל את מרדכי חיים רק מה האיש הזה רצה ממנו, אך לא שאל לזהותו (עמ' 8, ש' 23-32; עמ' 9, ש' 1). בהמשך הודה המתלון במפורש כי בעת האירוע לא ידע במי מדובר, ולא זיהה אותו עד שמרדכי חיים לא אמר לו מי הוא הנאשם (עמ' 9, ש' 17-20; עמ' 12, ש' 28-31). עוד העיד המתלון כי העובדה שבחקירתו הראשונה במשטרה ואף בשיחה טלפונית עם חוקרת המשטרה כעבור מספר ימים לא נקב בשמו ובזהותו של הנאשם אלא התייחס אליו כ"נהג הרכב" מעידה על יושר ואמינותו שתיאר את הדברים כמו שהתרחשו ללא משוא פנים או רצון להשחיר את פני הנאשם, דווקא.

מרדכי חיים - העד המזהה

7. מרדכי חיים העיד שבבעלות אחיו חנות הלבשה "עולם המותגים" ברח' דרך רמתיים בהוד השרון, הממוקמת סמוך לזירת האירוע מושא כתב האישום. לדבריו, ביום האירוע הגיע לבקר את אחיו בחנות וישב מחוץ לחנות. הוא ראה את המתלונן, אותו הכיר מעצם היותו דמות ציבורית בעיר וכן בהיותו לקוח בחנות שהייתה בבעלותו בעבר, עוצר את רכבו במקביל למדרכה, ומקביל אליו עצר רכב נוסף, בצבע כהה, מסוג מרצדס, והנהגים פתחו את החלונות ודיברו ביניהם. מעדותו עולה כי כלי הרכב היו במרחק של 20-30 מטרים ממנו, רכבו של המתלונן נעמד במקביל למדרכה והרכב השחור נעמד משמאל לרכב של המתלונן, במקביל אליו (עמ' 27, ש' 30), והגם שהוא לא שמע מה הם אמרו, הרי ש"זה שהיה עם המרצדס עשה קצת תנועות עם הידיים" (עמ' 27, ש' 25-26; עמ' 25, ש' 21).

לדברי העד, את הנהג השני זיהה כנאשם, והעיד כי "זיהיתי אותו בתור אבא של בר רפאלי, כי אני מכיר אותו מהוד השרון, וגם כי ליד החנות של אחי יש מכוון כושר, מכוון עוז, הוא היה מתאמן שם. אני לא מכיר אותו אישית. אני מכיר אותו בפנים" (עמ' 25, ש' 28-29).

מרדכי מתאר כי ראה את הנאשם דרך שמשת הרכב, הואיל ושני כלי הרכב עמדו ראשונים מבלי שדבר הסתיר לו את שדה הראייה, והעיד כי ראה את הנאשם נוסע ברכב הזה "כמה פעמים יותר מעשר פעמים", כמו גם על אופנוע, כשנהג לבוא לחדר הכושר, לדבריו יותר מעשר פעמים (עמ' 26, ש' 2-6; עמ' 27, ש' 2). בהמשך העיד כי הרכב השחור נסע מהמקום, והמתלונן, שמכיר את העד, כאמור, ירד מהרכב ופנה אליו מעט נסער ושאל אותו "אתה מכיר את זה שעצר לידי?" (עמ' 25, ש' 32) ובהמשך תיקן כי המתלונן שאל "מי זה היה?" (עמ' 26, ש' 12) ובתגובה ענה לו העד: "כן, זה אבא של בר רפאלי", ולשאלתו של המתלונן האם שמע שקילל אותו, השיב כי לא שמע שדיברו (עמ' 25, ש' 31-33).

8. בחקירתו הנגדית השיב מרדכי שלא שמע צעקות מתוך כלי הרכב, וכי היה זה המתלונן שסיפר לו כי הנאשם קילל את בתו ואשתו, תוך שהיה נסער. העד סיפר שאמנם הוא זקוק למשקפיים לצורך קריאה בלבד, אך "למרחק אני רואה לקילומטרים" (עמ' 26, ש' 17). עוד העיד שראה את הנאשם "בתוך האוטו, עם הפנים שלו בתוך הזכוכית" (עמ' 26, ש' 26) ואף הדגים בתשובתו "החנות נמצאת לפני המקום שהרכבים עמדו ולכן אם אני מסתכל שמאלה אני רואה את שתי החזיתות של שתי המכוניות משמאלי" (עמ' 28, ש' 1). לשאלה אם יכול להיות שראה מישהו דומה לאבא של בר רפאלי או מזכיר אותו, השיב והדגיש: "תיאורטית הכל יכול להיות" (עמ' 28, ש' 5).

עדים לענין טענת האליבי שהעלה הנאשם

9. יפעת טאו, תחקירנית ערוץ 10 בתוכנית "שישי עם איילה חסון", העידה כי ביום שישי בו התרחש האירוע הגיעה לביתו של הנאשם לצורך עריכת ראיון עמו לכתבה "בסביבות השעה 15:00", כשהצילום ארך כשעה עד שעתיים. היא סיפרה שהגיעה לבית הנאשם לאחר שיצאה מהמספרה, ועל בסיס מסרונים שבטלפון הנייד שלה העידה שיצאה מהמספרה בשעה 14:30 לערך.

עוד העידה כי בבית הנאשם נכח בעת הצילומים אסף אסולין, ואישרה כי בתמונות שהוצגו לה נראים היא והצלם, וכן אסף אסולין, לצדו של הנאשם, הכל במעמד עריכת הריאיון בבית הנאשם ביום האירוע.

בחקירה הנגדית, משעומתה עם גרסתו של הנאשם לפיה הגיעה ביחד עם הצלם לביתו כבר בסביבות השעה 12:00

בצהריים, שבה והעידה כי כיוון שהיה לה תור במספרה בשעה 14:00, ממילא הגעתה לביתו של הנאשם הייתה **בהכרח לאחר שעה זו, כשיכולה להיות סטייה של כחצי שעה-שעה לכל היותר** (עמ' 24, ש' 9-13).

10. **אסף אסולין**, חבר קרוב של בנו של הנאשם ובני המשפחה, נכח אף הוא בבית הנאשם ביום האירוע. אסף העיד כי במהלך אותו יום שישי, הגיע לבית הנאשם בשעה 10:00 לערך ועזב בשעה 17:00, ובמהלך כל הזמן הזה היה יחד עם הנאשם ובנו. הם שתי קפה וטיפלו באופנועים שבבעלותם, תחביב משותף של שלושתם מידי יום שישי, כל זאת כשהם כולם נוכחים בשטח הבית, במרחק של עשרות מטרים לכל היותר זה מזה (**ת/3**; עמ' 30, ש' 9, ש' 11-12). את העובדה לפיה נמצאו שיחות טלפון בין הנאשם לבנו במהלך הזמן בו מעיד שהיו שלושתם יחד בבית, הסביר אסף בכך שכיוון שמדובר בבית גדול בו המרחק מגיע לכדי עשרות מטרים מאדם אחד לשני, קורים מצבים בהם מתקשרים אחד לשני, למרות שנמצאים באותו בית, על מנת לא לצעוק, וכך קורה גם בביתו שלו (עמ' 32, ש' 11-13). בהודעתו במשטרה **ת/2** סיפר כי **בסביבות השעה 13:00 שוחח הנאשם עם דורון הרמן, הכתב של ערוץ 10, והם סיכמו שדורון ישלח לנאשם צוות צילום לצורך ביצוע ראיון עמו. "לקח כמה שעות בערך שלוש שעות עד שהכתבים הגיעו, הם הגיעו נראה לי בסביבות שלוש".** בהודעתו הדגיש אסף פעמיים כי **"הכתבים הגיעו בסביבות השעה 15:00" (ת/2, ש' 44, ש' 51).**

11. בחקירה הנגדית שלל אסף **"בוודאות"** את האפשרות שהנאשם יצא מהבית באותו בוקר הואיל ורכבו מרעיש ושומעים כשהוא יוצא מהחניה. כמו כן העיד שהם רוב הזמן ליד שער היציאה מאזור החניה והיה מבחין אם מישהו היה יוצא (עמ' 32, ש' 23-30; עמ' 33, ש' 2).

אסף העיד במשטרה ובבית המשפט שצילם תמונות בנוכחות צוות הצילום באותו מעמד (**ת/2** עמ' 3, ש' 76), תמונות שצולמו בשעה 16:00 מכיוון שזה היה לקראת סוף הריאיון (**ת/2**, ש' 64).

עדות מומחה - ניתוח מחקר התקשורת ואיכון הנאשם

12. **מר רוני אברהם**, מהנדס תקשורת, ניתח את דו"חות התקשורת והאיכון שנערכו למכשיר הטלפון הסלולרי של הנאשם ביום האירוע, בין השעות 11:46-12:04 (**ת/6**), ומחווה דעתו עולה כי בחלון הזמנים האמור קיימות שיחות יוצאות ממכשיר הטלפון הסלולרי, כשהראשונה אוכנה באזור "בריכות המים הוד השרון" בשעה 11:46; השתיים הבאות אוכנו באזור "רח' הידידות 7 הוד השרון" בשעות 11:48; והאחרונה אוכנה באזור "בית עלמין נווה הדר הוד השרון" בשעה 12:04 (**ת/7**; עמ' 37, ש' 11-14). לשאלה האם ייתכן כי שיחות אלו בוצעו מרחוב הגלעד 2 בהוד השרון, כתובת בית מגוריו של הנאשם, שלל זאת העד בטענה כי מדובר בכתובת המרוחקת מאתרי איכון אלה, כדי 4.25 ק"מ ו-3.25 ק"מ מבית הנאשם (עמ' 38, ש' 27), כשבתוך מצויות אנטנות אחרות המכסות שטחים אלה, כך שלכל היותר היה מצופה כי אנטנות אלו יקלטו את השיחות לו היו השיחות מתבצעות כשהנאשם בביתו. בנסיבות אלה העיד המומחה כי מדובר ב"**סבירות נמוכה ביותר...שואפת לאפס**" שהנאשם ביצע את השיחות במועדים הנזכרים לעיל כשהוא שוהה בביתו (עמ' 38, ש' 24-30; עמ' 40, ש' 4). לדבריו, בין כתובת מגוריו של הנאשם לבין שטחי הכיסוי של האנטנות הנזכרות לעיל, אשר קלטו את מכשיר הטלפון של הנאשם, קיימים סקטורים נוספים בהם סביר היה שהטלפון של הנאשם יקלט בהוצאת שיחה מביתו (עמ' 38, ש' 21).

לשאלה אם ייתכן כי השיחות בוצעו מתוך מכשיר אחר בעל אותו מספר, אשר לדוגמא, מותקן כמכשיר קבוע בתוך רכב,

השיב כי על כל גוף מכשיר טלפון סלולרי טבוע מספר ברזל בן 16 ספרות המשמש כ"תעודת זהות" של המכשיר ועל מנת לוודא כי מדובר במכשיר ספציפי. על כן המערכת מאבחנת מספר של טלפון סלולרי נייד ממספר של מכשיר סלולרי המותקן כקבוע מרכב, לדוגמא (עמ' 38, ש' 10-1).

13. בחקירה הנגדית נשאל העד המומחה אם ידע שבביתו של הנאשם הותקן "מגבר" על מנת "לחזק את הממסרים" והוא השיב שבכל הנוגע לטענה לפיה הותקן מגבר סלולרי מעל ביתו של הנאשם בשל חוסר קליטה, ככל שהדבר בוצע, הרי שהשפעתו היא מקומית על הנקודה בה מותקן, באופן שמגביר את הסקטור המכסה את שטח ביתו ממילא, ואין בו כדי לשבש את הרשת כולה או לגרום למכשיר הנייד להיות מאוכן בסקטור המרוחק כ-4 ק"מ מביתו כפי שארע במקרה דנן (עמ' 39, ש' 30-23).

לגבי השאלה אם יתכן שקיימת "חפיפה" בין סקטורים הקולטים מנוי מסויים, השיב העד כי בתכנון רשת סלולרית המטרה היא שיהיה כיסוי על כל התכסית הגיאוגרפית ולכן, קיימות חפיפות בין סקטורים המכסים תכסית. על כן, אם מנוי מקבל או מוציא שיחה והוא נמצא באיזור חפיפה בין סקטורים, הוא יכול להיות מאוכן בסקטור אחד או בסקטור חופף לו, "כלומר בסקטור שכן א' או בסקטור שכן ב". (עמ' 40, ש' 12).

ולגבי תופעה של "זליגה" - הגם שהסניגור הנכבד לא הסביר במדויק למה התכוון במינוח זה - העיד העד שבדק את תקינות האתרים ליום האירוע, אם כי "אי אפשר לבדוק זליגות... אם מנוי היה לצורך הענין ברח' הגלעד 2 אני לא יודע אם המנוי היה בצד א' או בצד ב' של השטח שלו" (עמ' 40, ש' 20-26), אך הבהיר כי במידה וקיים עומס באתר עצמו, הרי שהסקטורים שבו מחולקים לתתי סקטורים ולכן, המנוי ייקלט באחד מהם. עוד הדגיש כי "קפיצה בין סקטורים", כלומר העברת קליטת מנוי מאנטנה עמוסה או תקולה לאנטנה סמוכה, תתרחש "בניח השעה הכי עמוסה ביום, לדוגמא פקקי תנועה בבוקר בין השעות 07:00-10:00 בבוקר בצומת מורשה, זה יעבור לשכן שלו. מי השכן הכי קרוב, סקטור אחר באותו אתר. ש. ומה קורה שגם הוא עמוס? ת. זה עשוי לעבור לסקטור אחר. לא הלאה והלאה" (עמ' 41, ש' 4-19). לשאלה אם ביום האירוע ניתן לשלול אירועים של זליגות, חפיפות או תקלות בסקטורים, כך שקיימת אפשרות שהנאשם הוציא את השיחות האמורות מביתו שברח' הגלעד 2 בהוד השרון ויאוכן באנטנות שבבריכת המים וברח' הידידות בהוד השרון, השיב העד: "אני הולך על מישור הפוך, בניח שהיתה תקלה בסקטורים שמכסים את הגלעד 2, המנוי לא היה מאוכן באתרים הירוקים והאדומים. זה מה שאני אומר" (עמ' 42, ש' 25). לאחר מכן שב ונשאל והבהיר:

"ש.ב. האם שיחה מרח' הגלעד 2 יכולה להיקלט באדום או בירוק?

ת. בתנאים האלה לא.

...

ש.ב. כשאתה בודק היכן נקלטה שיחה אתה לא בודק את תקינות האתרים והסקטורים?

ת. אני מריץ תקינות בגלל זה אני מביא את הסביבה אחורה. אני צריך לשקף לבית המשפט מה היתה המציאות אחורה.

ש. תקלות נבדקו?

ת. נבדקו. לא היו תקלות. אי אפשר לבדוק זליגות בין אתרים שכנים.

ש.ב. כמה אתרים יש בין הגלעד 2 לבין הגושים הירוקים והאדומים?

ת. נדיר ביותר שתהיה זליגה בין אתרים שאינם שכנים ומרוחקים האחד מהשני ובשטח אורבני" (עמ' 43, ש' 15-6).

14. בחקירה החוזרת הסביר העד כיצד עדותו מתיישבת עם ניתוח פלט מחקר התקשורת **ת/6**. לדבריו, בכל שעות הבוקר - ולאחר ששלוש השיחות שבוצעו בין השעות 11:56-12:04 אוכנו בברירת המים וברח' הידידות 7 - נקלט הטלפון הסלולרי של הנאשם באתר שמכסה את ביתו ברח' הגלעד 2, שזו אנטנה הממוקמת בתע"ש הוד השרון, אותה כינה המומחה "**האזור החם**". המומחה הסביר - "**האזור החם של התע"ש הוד השרון הוא סקטור אחד. רואים שהמנוי יושב חזק על האתר הזה. זה מציין לפי הפלט שלמעשה המנוי אוכן בבוקר באזור התע"ש, באיזור הכיסוי של האנטנה, סקטור צפוני שלה, אח"כ אוכן ברח' הידידות ואח"כ חזר להיות באופן שוטף שוב באיזור התע"ש, לא בשיחה אחת אלא בשיחות רבות. כלומר היתה כאן תנועה מסוימת מאיזור של הכיסוי של איזור התע"ש שמכסה את נה הדור והגלעד 2 לאזור מערב, הידידות 7 וברכות מים הוד השרון וחזרה לאיזור כיסוי של התע"ש... רואים בפלט שרצף השיחות על סקטור אחד מצביע על כך שהמערכת תקינה, הכיסוי תקין ורואים תנועה כפי שציינתי קודם" (עמ' 45, ש' 17-עמ' 46, ש' 17). ובהמשך - "אם היתה זליגה או חפיפה לא היה רצף לאורך זמן ארוך על הסקטור הצפוני של תע"ש. היה משהו אחר וזה שיש רצף של שיחות ובאמצע יש תנועה של המנוי וחזרה לאותו אזור, זה מצביע על כך שהמערכת תקינה. אם המנוי היה בגלעד 2 לא היתה קפיצה לידידות, הוא היה מאוכן בהמשך תע"ש" (עמ' 48, ש' 2).**

עדים נוספים

15. סנ"צ זיו שגיב העיד כי בעת הרלוונטית עת שימש קצין אח"מ של מרחב השרון, הגיע אליו הנאשם ומסר לידי, מיוזמתו, מצלמת דרך שהייתה מותקנת ברכבו על מנת שיבדקו אותה, ביחס לאירוע נשוא כתב האישום (**ת/9**; עמ' 34, ש' 12-14). יצוין, כי בדיקת המשטרה העלתה שמצלמת הדרך לא פעלה בעת הרלוונטית לאישום.

16. רס"ר יעל חמוס כהן, החוקרת הממונה על החקירה, ביצעה מספר פעולות חקירה, ובכלל זה - קיבלה לידיה סרטון מצלמות האבטחה ממקום האירוע (**ת/1**), אולם לא ידעה להסביר מדוע סרטון זה הועבר לידיה של המתלונן, כיצד הסרטון דלף ושודר בטלוויזיה ומדוע מהמזכרים עולה כי הסרטון הועבר לידיה של השוטר יוני פינקלשטיין ולא לידיה (עמ' 52, ש' 6-10; עמ' 53, ש' 3; **נ/10-נ/11**). החוקרת אף גבתה את עדותו של דור רפאלי, בנו של הנאשם, ואישרה שתמך בגרסת האליבי שמסר, לפיה היה עמו בביתם ביום האירוע בשעות הרלוונטיות ואף ביקש להיבדק במכשיר פולגרף על גירסתו זו (עמ' 54, ש' 17; **נ/12**).

17. החוקר לב ברסקי העיד שגבה הודעות מהנאשם וערך את העימות בינו לבין המתלונן. גם עד זה לא ידע להסביר כיצד הסרטון ממצלמות האבטחה דלף לאמצעי התקשורת, עוד טרם חקירת הנאשם (עמ' 57, ש' 1-17). העד נשאל לגבי הימנעות מפעולות חקירה רלוונטיות ובירור שאלות מהותיות עם המתלונן, ובכלל זה - ביצוע מסדר זיהוי, חי

או בתמונות, למתלונן ולעד מרכזי חיים; בדיקת מצלמות אבטחה נוספות לאורך נתיב נסיעת רכב המרצדס השחור המעורב; בדיקות מצלמות אבטחה בביתו של הנאשם (לאחר מכן הוברר כי המצלמות לא עבדו) - וזאת מבלי שעלה בידו לתת הסברים סבירים למחדלי החקירה עליהם נשאל.

פרשת ההגנה

גרסת הנאשם

18. מעדותו בחקירה ראשית עולה כי הנאשם לא הכיר את המתלונן הכרות אישית מוקדמת, עובר לאירוע, אך בהיותו דמות ציבורית פעילה בעיריית הוד השרון, שאף התמודד בבחירות לראשות העיר, ידע מי הוא, הגם שלא נפגשו מעולם. הנאשם העיד כי בעת הרלוונטית נהג ברכב מסוג מרצדס ספורט בעלת שני מושבים, מדגם SL63 מודל 2008, בצבע שחור, עם גג נפתח שבו חלון גדול שקוף מעל למושבים, וכן העיד כי חלונות הרכב כהים (נ/13; נ/13א').

במהלך חקירת הנאשם במשטרה הוצג לו הסרטון ממצלמות האבטחה מטעם העירייה, הממוקמות בזירת האירוע, בו נראה רכבו של המתלונן ומאחוריו הרכב השחור נשוא כתב האישום.

בחקירה במשטרה, וכן בעדותו בבית המשפט, הכחיש הנאשם כי הרכב השחור הנראה בסרטון הוא רכבו, הגם שהודה כאמור כי בבעלותו **רכב דומה**, כשהצביע על כך שברכבו קיים גג שקוף וברכב הנראה בסרטון הגג עשוי פח שחור; הוא נעדר אנטנה שחורה קטנה בפינה השמאלית אחורית (כפי שקיימת ברכבו); הג'אנטים של הגלגלים ברכבו הם בצבע אפור כסוף בעוד הרכב הנראה בסרטון הוא בעל ג'אנטים שחורים; וספרות לוחית הרישוי אמנם אינן ניתנות לזיהוי אך בזווית מסויימת ניתן לראות שהספרה האחרונה אינה "6" כברכבו של הנאשם (ת/9ב', ש' 10-15; עמ' 73, ש' 24-7; נ/12א'; ת/13; עמ' 74, ש' 21-6; עמ' 90, ש' 29-28).

19. הנאשם הכחיש כי נסע בדרך רמתיים בהוד השרון ביום האירוע וכי היה מעורב באירוע מושא כתב האישום, כשלטענתו היה בעת האירוע בביתו, ביחד עם בנו, דור רפאלי, ואסף אסולין, וכמידי יום שישי הם טיפלו ב-9 אופנועי השטח שבבעלותם, ואילו גרסתם של עדי התביעה, מקורה בטעות בזיהוי. אליבא דנאשם בהמשך אותו יום, בין השעות 12:00-14:00 לערך הגיע צוות צילום מטעם ערוץ 10 כדי לצלם אותו לראיון טלוויזיוני. את שיחות הטלפון בינו לבין בנו, דור רפאלי, במועד האמור, הסביר הנאשם בכך שגודל הבית והחצר מביא את בני הבית להתקשר זה לזה אף בעודם נוכחים בשטח הבית, וזאת על מנת לא לצעוק (ת/9ב', ש' 52-49).

את איכון מכשירו הנייד באזור האירוע הסביר הנאשם בכך שיתכן ומדובר בטעות טכנית, שאינה מדויקת במאת האחוזים (עמ' 86, ש' 32-31; עמ' 87, ש' 3-1), כשבמשטרה הסביר זאת בכך ש"אין לי מושג, יכול להיות שהטלפון שלי היה ברכב של החבר שלי שנסע, או ששכפלו לי את הטלפון או שהמשטרה משקרת" (ת/9ב', ש' 36-35, ש' 101-97).

20. בעדותו גולל הנאשם מסכת התנכלויות אישיות מצד משטרת ישראל כלפיו וכלפי משפחתו, ובכלל זה אירוע בו הגיעו שוטרים בשל תלונת שווא של שכן על רעש בביתו, ובמהלך דין ודברים נאזק הנאשם, אוים באמצעות מכשיר טייזר, והותקף על ידי שוטרים על לא עוול בכפו (עמ' 64, ש' 24-6), אירוע אודותיו התראיין לצוות צילום מטעם ערוץ 10 ביום

האירוע. לדידו, התנכלות אישית זו היא ששימשה רקע להדלפת סרטון האירוע לאמצעי התקשורת עוד טרם נחקר במשטרה.

21. באשר לקעקוע על זרועו הימנית של הנאשם, אשר שימש את המתלונן בזיהוי בבית המשפט, טען הנאשם כי בעתהאירוע היה לו קעקוע **רק** על זרוע שמאל, בה לא יכול היה המתלונן להבחין בהתאם לגרסתו לפיה הנהג ברכב השחור עמד לשמאלו כך שצדו הימני של הנהג נגלה לעינו של המתלונן, לא כל שכן במכונית ספורט בה הישיבה נמוכה ביחס לחלונות הרכב, ואילו הקעקוע על ידו הימנית של הנאשם נעשה רק לאחר האירוע. לראיה הציג הנאשם תמונה שצולמה ביום הולדתו, 14.9.17, כשנה וחודש לאחר האירוע הנטען, בה הוא נראה כשקעקוע מעטר את ידו השמאלית בלבד ואילו ידו הימנית ללא קעקועים (נ/14).

22. לגופו של ענין טען הנאשם כי בשניות הספורות בהן נראה הרכב בסרטון עוצר ליד רכבו של המתלונן, לא ניתן להספיק לקלל מספר פעמים "הבת שלך זונה", וקללות נוספות, ולאיים "אני אחסל אותך", כגרסת המתלונן. עוד העיד כי כלל אינו מכיר את בתו של המתלונן, ובניגוד לדבריו של המתלונן בעימות לפיהם כביכול בתו של הנאשם למדה עם בתו שלו, התברר כי השתיים לא למדו יחד, כי אם בנו של הנאשם למד עם בתו של המתלונן.

עוד טען הנאשם כי בניגוד לגרסתו של העד המזהה, חיים מרדכי, הוא מעולם לא הגיע למכון הכושר "עוז" ברח' דרך רמתיים 92 בהוד השרון, אך **אשר כי התאמן במכון הכושר בכתובתו הקודמת, גם הוא ברח' דרך רמתיים בהוד השרון** (עמ' 77, ש' 4-12), **אם כי בחר למקם את מכון הכושר בו התאמן, ביחס לחנותו של אחיו של העד מרדכי חיים, "200 מטר לפחות"... "באותו רחוב בהמשך 200 ומשהו מטר קדימה"** (עמ' 77, ש' 11, ש' 22).

עדי הגנה נוספים

23. יוסי זיגדון, בעליו ומנהלו של מכון הכושר, העיד כי במהלך 35 שנות פעילותו של מכון הכושר, עבר האחרון בין שלוש כתובות בהוד השרון: בתחילה היה המכון ברח' הבנים, לאחר מכן ברח' דרך רמתיים 108 ולאחר מכן עבר, החל משנת 2010 ועד לעת הזאת, לרח' דרך רמתיים 92. לטענתו של זיגדון, הנאשם נהג להתאמן אצלו לפני כעשור, אולם למכון הכושר הנוכחי - לא הגיע הנאשם להתאמן מעולם (נ/9; עמ' 92, ש' 1-16, ש' 20). העד אף ציין כי נעלב מהתנהלותו זו של הנאשם, שבחר ללכת לרשת מכוני כושר גדולה חדשה שנפתחה, וחש מאוכזב כי נטש אותו לטובתם (עמ' 93, ש' 1-2). לטענתו של זיגדון, **המרחק ממכון הכושר הקודם למיקומו של מכון הכושר הנוכחי, הינו כ-100 מטרים בלבד** (עמ' 93, ש' 13-15).

24. רוני סיסו, העובד מזה כ-25 שנה בסוכנות רכבי מרצדס בה טיפל הנאשם ברכב הספורט מסוג מרצדס שהיה בבעלותו בעת הרלוונטית, הגיש תצהיר (נ/17) ממנו עולה כי לאחר שצפה בסרטון האבטחה והשווה בין רכב המרצדס השחור הנצפה בו לבין רכבו של הנאשם, הגיע למסקנות הבאות - **"לא הצלחתי לזהות חלון בגג הרכב, ולא זוהתה אנטנה הנמצאת בצד הרכב... קיים קושי רב לזהות את דגם הרכב המדויק לפי הסרטון... ברכבו של מר רפאלי יש חלון בגג הרכב ואנטנה קטנה בכנף אח' של הרכב"**. סיסו העיד כי ההבדל בין דגמי כלי רכב מסוג מרצדס ספורט מהדגם המדובר מתבטא בין היתר בעיצוב גג הרכב, כשחלק מהדגמים הם בעלי גג עשוי חלון וחלקם עשויים פח, כשגוף הרכב זהה. בנסיבות אלה העיד סיסו, כי רכבו של הנאשם הוא בעל גג זכוכית שקופה שיכול להתקפל

כולו לתוך תא המטען, וכן העיד כי הגם שהרכב הנצפה בסרטון האבטחה הוא רכב מרצדס מסוג SL, הרי שלא זיהה בו גג מזכוכית (עמ' 93, ש' 32); לא הצליח לזהות ברכב את האנטנה בצד האחורי שמאלי (עמ' 96, ש' 8, ש' 10); והג'אנטים של גלגלי הרכב בסרטון נראים בצבע שחור ואילו ברכבו של הנאשם הג'אנטים צפופים יותר ובצבע כסוף (עמ' 95, ש' 20; עמ' 96, ש' 8; עמ' 103, ש' 2), **זאת העיד, אף שבתצהירו לא היה זכר לטענה בדבר צבע הג'אנטים וחוסר התאמה בין הנצפה בסרטון לבין רכב הנאשם.**

25. בחקירתו הנגדית נחקר סיסו ארוכות אודות טיבו של גג הרכב השחור הנראה בסרטון, וחזר והעיד כי מדובר, ככל הנראה, בגג ללא חלון, כיוון שלא ניתן לראות את השקיפות של הזכוכית ומדובר בשני חומרים שונים, פח וזכוכית, שמרקמם שונה (ת/א' 12). בחקירה הנגדית הדגים התובע לעד כיצד יכולת האבחנה בפרטים - למשל, בגג זכוכית או פח, בקיומה או היעדרה של אנטנה (שגודלה 15 ס"מ והיא בצבע שחור ועל רקע רכב שצבעו שחור) ובצבע הג'אנטים - תלויה באיכות התמונה או הסרטון וברזולוציה שלהם, והעד, לבסוף הסכים (עמ' 97, ש' 22; עמ' 97, ש' 30; עמ' 98, ש' 6; עמ' 102, ש' 9). בהמשך, נשאל העד אם נכון שעל מנת לתת חוות דעת היה עליו לראות את הרכב שבסרטון, והשיב: **"... האוטו הזה נראה עם גג פח. יכול להיות שאני טועה אבל עם ההיכרות שלי והמומחיות שלי שאני מכיר גג SL אני לא רואה גג זכוכית בסרטון"** (עמ' 102, ש' 22). וכאשר הוטח בו שמתמונת רכבו של הנאשם שהוצגה בטלפון הנייד של הסניגור, נצפה הגג כשהוא כהה, השיב העד - **"זה תלוי בזווית הצילום"** (עמ' 102, ש' 31).

26. דור רפאלי, בנו של הנאשם, חיזק את גרסת האליבי שהעלה הנאשם לעניין בילויים המשותף בבית ביום האירוע, בחברת אסף אסולין, החל משעה 09:00-08:30 בבוקר ואילך (ת/א' 18). לדבריו הנאשם לא עזב את הבית באותו בוקר עם הרכב (עמ' 108, ש' 31). דור סיפר שהוא והנאשם נוהגים להתקשר זה לזה אף כשהם נמצאים בבית, בגלל גודלו של הבית והשטח מסביב. לענין הגעת צוות הצילום לבית ביום האירוע העיד שהגיעו בסביבות השעה 13:00-12:00 בצהריים (עמ' 104, ש' 31), ועזבו בשעה 14:30 לערך (עמ' 105, ש' 1), כשהוא מעגן את זיכרונו בכך שחבריו הגיעו אליו הביתה לאחר מכן ונכנסו לבריכה בשעה 15:00-15:30 לערך.

את גרסתם של יפעת טאו ושל חברו אסף אסולין הסביר אף הוא, בדומה לנאשם, כטעות או בלבול.

בהמשך תיאר דור כי היה עם הנאשם במהלך כל שעות הבוקר עד להגעת צוות הצילום לבית, הם שהו שניהם במתחם הבית והחצר והיו בקשר עין תמידי. גם כשכל אחד היה נתון בעיסוקיו, היה זה למספר דקות ובמרחק של מטרים בודדים זה מזה. דור העיד כי הגם שהבית מרושת במצלמות אבטחה, הרי שהמשטרה לקחה את ה-DVR כשבוע לפני האירוע, ומצלמה נוספת הממוקמת בחנייה, מצלמת לזמן קצר בלבד.

דין והכרעה

27. משמיעת הראיות וסיכומי ב"כ הצדדים עולה כי אין מחלוקת לענין קבילות סרטון מצלמות האבטחה ממקום האירוע ותקינותו (עמ' 59, ש' 10); אין מחלוקת שביום האירוע נצפה רכבו של המתלונן ברח' דרך רמתיים בהוד השרון כשהוא מנסה להחנות בצד הדרך, ומצדו השמאלי עוקף אותו רכב שחור שנוסע בעקבותיו זמן מה, מאט לצדו עד שעוצר במקביל אליו, למשך מספר שניות, כשמספר כלי רכב עוצרים מאחוריו בשיירה קצרה, ולאחר מכן ממשיך בנסיעה מהמקום (ת/א' 1); אין גם מחלוקת שבעת הרלוונטית החזיק הנאשם בבעלותו רכב ספורט מסוג מרצדס מדגם SL, בצבע שחור, **הדומה** לרכב השחור הנראה בסרטון (ת/א' 9, ש' 21-25).

לאור האמור, בבסיס התיק שלפני עומדת סוגיית **זיהוי של הנאשם**, הן בהתאם לעדותם של עדי התביעה והן באמצעות זיהוי הרכב השחור שבסרטון, כשמנגד יש לבחון את **טענת האליבי** שהעלה הנאשם. טענות הגנה נוספות שהעלתה ההגנה נוגעות לשאלת היתכנות ביצוע העבירה, דהיינו, האם במשך זמן כה קצר, שניות ספורות, יכול היה מבצע העבירה להטיח במתלון את המלל הנטען, המורכב ממספר משפטים של קללות ואיומים; האם, בנסיבות שהוכחו, השתכללה עבירת האיומים, בהתאם למבחני הפסיקה וכשניתן להבין שהמתלון לא חש כה מאויים; האם יש לקבוע שמדובר ב"זוטי דברים" ולזכות את הנאשם מטעם זה; והאם יש לזכות את הנאשם מכוח דוקטרינת ההגנה מן הצדק ונוכח מחדלי חקירה רבים.

סוגיית זיהוי הנאשם

28. לטענת התביעה, הנאשם זוהה כנהג הרכב השחור על ידי שני עדי תביעה - המתלון ומרדכי חיים. ואולם, לאחר ששמעתי את המתלון והתרשמתי מאופן מסירת עדותו בנקודה זו, ולמקרא אמרתיו במשטרה, נראה כי **לא ניתן לסמוך על זיהוי את הנאשם**. כבר מהודעתו הראשונה של המתלון במשטרה, ביום 21.8.16, עולה כי הוא לא זיהה את הנאשם בעת האירוע, אלא **רק מפיו של מרדכי (נ/4, עמ' 2, ש' 19)**. כך סיפר ש"**נהג הרכב התחיל לקלל אותי וקרא לי 'זונה, הבת שלך זונה' וחזר על זה שלוש פעמים ואמר 'אני אחסל אותך' ונסע**" (נ/4, ש' 16-17). בנסיבות אלה מתאר המתלון כי פנה לבעל החנות ושאל **מי הוא היה והאחרון ענה לו "אתה לא יודע מי זה? זה האבא של בר רפאלי"**. ואולם, דווקא בהודעתו השניה מסר המתלון פירוט מראהו של הנאשם שלא בא זכרו בהודעתו הראשונה, הקרובה יותר לאירוע, ולדבריו **"מדובר באדם בעל מבנה גוף שרירי, גדול, פנים גדולות עם קרחת, יש לו דיבור מיוחד של אדם עצבני וכועס, לא ראיתי אנשים שדומים לו. זיהיתי אותו על פי מבנה הגולגולת, מבנה פנים - עיניים, גבות, מצח, פה, לחיים, כתפיים הרחבות"** (נ/5, ש' 15-16). אף בשיחה טלפונית עם החוקרת כהן, ביום 24.8.16 (נ/8), שהתרחשה בתווך שבין שתי הודעותיו במשטרה, תאר המתלון את הנהג המאיים: **"ראיתי אדם קירח מבוגר יחסית בערך בגיל 50-60. מעבר לזה לא ראיתי זה היה במשך 50 שניות עד דקה המפגש בינינו"** (נ/8, עמ' 1), כל זאת מבלי לנקוב בשמו של הנאשם או בזהותו **מיוזמתו**, וללא הסבר סביר מפיו לכך במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט (עמ' 18).

רק בהודעתו השניה של המתלון במשטרה, ביום 28.8.16, לאחר עימות עם הנאשם, משנשאל במפורש האם זיהה את הנאשם בוודאות בעימות, העיד המתלון: **"מיד כשנכנסתי לחדר חקירות עכשיו זיהיתי את התוקף בוודאות של 100 אחוז"** ורק בשלב זה - תיאר המתלון כי למעשה **מיד לאחר האירוע נכנס ל"גוגל" במחשב הביתי לראות איך נראה "אבא של בר רפאלי" עליו דיבר מרדכי חיים**, וזיהה אותו ב-100% גם באינטרנט (נ/5, ש' 12-13).

יש לתמוה, אם כן, לפשר הימנעותו של המתלון מלנקוב מלכתחילה בזהותו של הנאשם כנהג הרכב השחור, כבר בהודעתו הראשונה במשטרה, שעה שהוא מתייחס אליו כ"נהג" ודבר זהותו עולה רק מהדברים שאמר לו מרדכי חיים, זאת למרות שלפי גרסתו כבר בדק וחיפש כאמור ב"גוגל" אודות הנאשם וזיהה אותו "בוודאות" (עמ' 12, ש' 21-26). באופן דומה, גם בשיחה עם החוקרת כהן, שלושה ימים לאחר מכן, שוב נמנע המתלון מלהתייחס לזהותו של הנאשם כנהג הרכב השחור, ועדיין לא מספר כי ברר את זהותו באינטרנט, כשרק בהודעתו השנייה לאחר העימות - אף זאת כשנשאל ב"רחל בתך הקטנה" לעניין זהות הנאשם - אישר כי מזהה את הנאשם בוודאות, שבוע וחצי לאחר האירוע.

זאת ועוד, למרות שלדבריו בזמן האירוע היה הרכב של הנאשם צמוד אליו והוא נראה במרחק שלפחות מ-2 מטרים

ממנו, ולמרות שמפרט כאמור את מראהו של הנאשם לפרטים בהודעתו השנייה, **המתלונן עדיין לא מזכיר באף אחת מהודעותיו במשטרה קעקוע על ידו של הנאשם, וזה מוזכר לראשונה רק בעדותו בבית המשפט.** המתלונן תיאר בבית המשפט כי הנהג לבש חולצה כהה קצרה, כתובת קעקוע על ידיו, שרירן, ופניו היו אדומים מכעס (עמ' 7 ש' 11-12). המתלונן לא ידע להסביר כיצד נשמט תיאור אותו קעקוע מפירוט זה וזכרו בא לראשונה רק מעל דוכן העדים (עמ' 12, ש' 4-6; עמ' 13, ש' 26-31; עמ' 14, ש' 10-17). תשובותיו של המתלונן לפיהן **"הזיהוי נעשה על פי הפנים ולא על פי הקעקוע"** וכי **"זיהוי של אדם בעיניי הוא על פי הפנים"** - אינן סבירות בנסיבות אלה, כשבחר להדגיש את הקעקוע, דווקא, בעדותו בבית המשפט, כשנתיים וחצי לאחר האירוע, ולא בגרסתו במשטרה יומיים לאחריו, כשעיון בגרסתו במשטרה מעלה כי אכן התייחס למבנה גופו של הנאשם, ולא רק לפניו. דברים אלה מקבלים משנה תוקף לאור העובדה כי הוכח לפניי שאותו קעקוע על זרועו של הנאשם, שכביכול "זיהה" המתלונן באירוע, כלל לא היה קיים בעת הרלוונטית. הנאשם הציג תמונות בהן כשנה לאחר האירוע דנן, היינו ביום 14.9.17, הוא נראה ישוב על אופנוע **כשזרוע ימין נקייה מכל קעקוע (נ/14)**, בעוד שזו הזרוע שהייתה מופנית לכיוונו של המתלונן לפי אופן עמידת כלי הרכב ושיבת הנהגים.

לאחר שהתחמק המתלונן מתשובה ברורה אם ראה קעקוע באירוע, אם לאו, טען כי היה בלחץ ומצוקה ולא ברור אם ראה, אך לא ידע להסביר כיצד ראה קעקוע ביד שמאל כשהנהג יושב כשצידו הימני מופנה אליו, ולבסוף הודה כי **"יכול להיות שלא ראיתי"** (עמ' 14, ש' 18-25; עמ' 15, ש' 3-4, ש' 9).

29. כאמור, התנהלות זו של המתלונן מעיבה על יכולתי לסמוך על **התרשמותו האותנטית** מנהג הרכב השחור באירוע. העובדה לפיה ניזון מדבריו של העד מרדכי חיים, הבדיקה שערך באינטרנט בהתאם לכך, שקיבעה את "זיהוי" של הנאשם כנהג, ומסירת פרטים "מזהים" כביכול לגביהם הוכח כי כלל לא היו על גופו של הנאשם בעת האירוע, מעידים כי לא בכדי נמנע המתלונן מלמסור את שמו וזהותו של הנאשם במשטרה בגרסתו הראשונה והשנייה, ורק לאחר העימות - זוהה הנאשם "בוודאות" על ידו. למותר לציין כי הימנעות המשטרה מלערך, בנסיבות אלה, מסדר זיהוי למתלונן, בין מסדר חי ובין מסדר בתמונות, רק מחדדת את הספק שקיים בליבי באשר ל"זיהוי" של המתלונן את הנאשם. חשיבותו של מסדר זיהוי בנסיבות אלה מתחדדת נוכח גרסתו של המתלונן לפיה מעולם לא פגש בנאשם, והגם שלמיטב זיכרונו שוחחו בטלפון כמה שנים קודם לאירוע, שיחה אחת בה הביע הנאשם תמיכה פוליטית בו, ואף ידע כי הוא אביה של בר רפאלי, הרי **שלא ראה אותו לפני האירוע דנן מעולם** (עמ' 7, ש' 8-9; עמ' 8, ש' 15; עמ' 21, ש' 27; נ/8).

מרדכי חיים כעד מזהה

30. מהודעתו הראשונה של מרדכי במשטרה עולה כי ביום האירוע, הגיע לבקר את אחיו בחנות, ישב בחוץ ובערך בשעה 12:00 הבחין ברכב שעצר כ-20 מטרים לפני החנות ולידו עצר רכב מסוג מרצדס בצבע שחור, פתח את החלון הקדמי ודיבר עם בעל הרכב השני (נ/6, ש' 2-5). מרדכי **לא שמע את תוכן השיחה** אבל ראה חילופי דברים בין הנהגים ותנועות ידיים של בעל רכב המרצדס (נ/6, ש' 7). כעבור דקה אחרי שנסע הרכב השחור מהמקום, יצא אליו המתלונן ושאל **אם הוא מכיר את הבחור** והוא, בתגובה, ענה לו **"זה אבא של בר רפאלי"** (נ/6, ש' 9). בנסיבות אלה, מרדכי מעיד כי זיהה גם את המתלונן וגם את הנאשם, וכי הנאשם מתאמן בחדר כושר הסמוך לחנות (נ/6, ש' 14-15).

בהודעתו השנייה, שנגבתה כחצי שנה לאחר האירוע, נשאל מרדכי בפירוט לעניין פרטי זיהוי של הנאשם, ואז העיד כי מכיר אותו מהוד השרון כאביה של בר רפאלי, והגם שהם לא חברים באופן אישי הוא מכיר אותו בפנים, ראה אותו **מאות פעמים בחייו, וזיהה אותו ישר כרפי רפאלי (נ/7, ש' 5-11)**. וכדבריו בבית משפט -

"זיהיתי אותו בתור אבא של בר רפאלי, כי אני מכיר אותו מהוד השרון, וגם כי ליד החנות של אחי יש מכון כושר, מכון עוז, הוא היה מתאמן שם. אני לא מכיר אותו אישית. אני מכיר אותו בפנים" (עמ' 25, ש' 28-29).

מרדכי לא ידע להעריך כמה זמן ראה את הנאשם באירוע, העיד כי ראה את שני הנהגים מדברים מחלון לחלון **(נ/7, ש' 16)**, וכן שראה את הנאשם נוהג באותו רכב, מסוג מרצדס בצבע שחור, כמה פעמים בעבר, וכן **על אופנוע** כשנהג לבוא להתאמן בחדר הכושר **(נ/7, ש' 20-21; עמ' 26, ש' 2-6)**. עם זאת, בחקירתו הנגדית התקשה העד לזהות את דגם רכבו של הנאשם כפי שהוצג לו בתמונות **(נ/3)**, וטען כי בחלוף הזמן קשה לו לזהות בדיוק את הרכב, אבל זוכר שמדובר ברכב עם **שתי דלתות** וראה את הנאשם **בתוך האוטו** (עמ' 26, ש' 22-24, ש' 26-27).

בכל הנוגע למתלונן מעיד מרדכי כי הכיר אותו הכרות קודמת לאירוע, זיהה אותו הן מהליך הבחירות בהוד השרון והן מהיותו לקוח בחנות שהייתה בבעלותו בעבר.

בנסיבות אלה, מרדכי העיד כי ראה את **חזית שני כלי הרכב בכביש, במרחק של 20-30 מטרים, ראה את הנאשם דרך שמשות הרכב**, שכן כלי הרכב **עמדו ראשונים מבלי שדבר יסתיר לו את שדה הראייה**, וכשרכבו של הנאשם עומד במקביל לרכב המתלונן (שחנה במקביל למדרכה) **מצדו השמאלי** (עמ' 26, ש' 2-3). ראוי לציין כי לשאלה האם יכול להיות שראה מישהו דומה לנאשם ושמרחק של כ-20 מטרים יתכן ולא זיהה בוודאות, השיב: **"תיאורטית הכל יכול להיות"** (עמ' 28, ש' 5, ש' 8). עוד יצוין, כי מרדכי נחקר לעניין הגעתו של הנאשם למכון הכושר והעיד במפורש כי ראה את הנאשם מגיע לשם **יותר מעשר פעמים** (עמ' 26, ש' 28-33; עמ' 27, ש' 2), וכן שב והעיד כי הנאשם היה מגיע למכון גם עם בנו (עמ' 28, ש' 13-14).

31. הגם שדברים אלה נוגדים את עדותו של זיגדון, שהעיד בתצהיר ובבית המשפט כי הנאשם **מעולם** לא הגיע אליו למכון הכושר בכתובתו הנוכחית **(נ/9)** - אני מקבל את דבריו של מרדכי לעניין זה. השתכנעתי כי גם אם הנאשם מעולם לא ביקר במכון הכושר במיקומו הנוכחי, בהתאם לגרסתו שלו ולגרסתו של זיגדון, הרי שאין חולק כי נהג להתאמן במכון הכושר בכתובתו הקודמת הנמצאת כ-**200 מטרים בלבד ממכון הכושר האמור (ת/9א, ש' 18-19; עמ' 77, ש' 12)** או **100 מטרים בלבד לפי גרסתו של זיגדון** (עמ' 93, ש' 13-15), ועל כן, הרי שגרסתו של מרדכי לפיה מכיר את הנאשם בפניו מהגעתו למכון הכושר בפרט, ולאזור בכלל, סבירה בהחלט. לא זו אף זו, הנאשם העיד כי נוהג לאכול יחד עם בנו במסעדה הצמודה למכון הכושר בכתובתו הנוכחית, באופן המבסס את טענתו של מרדכי לפיה ראה את הנאשם במקום פעמים רבות.

עדות בדבר זיהוי - מסגרת נורמטיבית

32. בפסיקה נקבע כי יש לבחון מהימנותה של עדות בדבר זיהוי **במבחן כפול** המאפשר מתן משקל לכל זיהוי בהתאם למהימנות המזהה ולאיכות הזיהוי, תוך הבאה בחשבון של כלל הנסיבות אשר עלולות היו להביא לזיהוי שגוי, בין במזיד ובין בתום-לב. להלן שני המבחנים שנקבעו בפסיקה:

א. בשלב הראשון נבחנת אמונתו הכנה של מוסר הזיהוי בגרסה שאותה מסר;

ב. בשלב השני נבדקת מהימנות הזיהוי עצמו - האם קיימת טעות כנה בזיהוי חרף מהימנותו של העד, בשל קושי כזה או אחר (ע"פ 2099/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (22.05.16), בפסקה 38; ע"פ 4263/14 **נעאם נגד מדינת ישראל** (2.6.15), בפסקה 21; ע"פ 5933/11 **איטל נ' מדינת ישראל** (26.06.14), בפסקה 65). השלב השני נחלק אף הוא לשניים - רובד סובייקטיבי, בו נבחנת יכולתו האישית של העד להטביע בזיכרונו רשמים חזותיים ולזהות בני אדם על פי חזותם; ורובד אובייקטיבי, בו בוחן בית המשפט את האפשרות לכך שהעד המזהה טעה טעות תמה ובלתי מכוונת בזיהוי. בבחינת רבדים אלה ישמשו נסיבות שאפפו את הזיהוי, מידת הביטחון של העד בזיהוי וכיוצא באלה (ע"פ 9040/05 **אוחין ואח' נ' מדינת ישראל** (07.12.06), בפסקה 16; **ענין פלוני**, בפסקה 38).

הפסיקה אף מנתה רשימת שיקולים שיש בהם כדי לסייע בהערכת מהימנות הזיהוי, כגון - היכרות מוקדמת בין העד המזהה לבין הנאשם, כמפחיתה סיכוי לטעות בזיהוי; משך הזמן שבו ראה העד את הנאשם במהלך האירוע; הזמן שחלף בין האירוע לזיהוי; ותנאי הזיהוי - זווית הראיה; האם האירוע התרחש ביום או בלילה; תנאי הראות; המרחק בין המזהה לנאשם; וכיוצ"ב (ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (30.05.12); ע"פ 8902/11 **חזיזה נגד מדינת ישראל** (15.11.12)).

ככלל קבעה הפסיקה כי אין מניעה עקרונית לבסס הרשעה בפלילים על עדות זיהוי יחידה, אף בהיעדר תוספת ראייתית התומכת בזיהוי, ואולם נפסק כי יש לנקוט **בזהירות מירבית** בבואו של בית המשפט לבסס הרשעה בפלילים על סמך עדות זיהוי יחידה בשל מגבלותיו של הזיכרון האנושי (**ענין חזיזה**, פסקה 47; **ענין נעאם**, פסקה 21; **ענין איטל**, פסקה 63).

באשר לשיקול בדבר היכרות קודמת בין העד המזהה לבין הנאשם - הגם שפרמטר זה מפחית את החשש לקיומה של טעות בזיהוי הרי שאינו חזות הכל ומהווה רק אחד השיקולים להערכת עדות הזיהוי. דהיינו, אין בקיומה של היכרות מוקדמת כאמור כדי לקבוע רף בחינה שונה בנוגע לעדות הזיהוי (**ענין חזיזה**, פסקה 51; ע"פ 4384/93 **מליקר נ' מדינת ישראל** (25.5.94)).

מן הכלל אל הפרט

33. לאחר שבחנתי את עדותו של מרדכי חיים, קראתי את הודעותיו במשטרה והתרשמתי מתשובותיו בחקירה הנגדית, מצאתי לקבוע כי **יש מקום לתת משקל של ממש לזיהויו של הנאשם על ידו וכי מדובר בראיה כבדת משקל כנגד הנאשם**.

הגם שמדובר בעד שלא מכיר את הנאשם היכרות אישית, הרי שמכיר אותו היכרות מוקדמת **בפניו**, (עמ' 21, ש' 19-20; עמ' 27, ש' 21-22; **נ/8**, עמ' 2), כשדבריו ראה אותו "**מאות פעמים**" בחייו (**נ/7**, ש' 5-11); ולראיה - ידע להצביע על כי נהג להתאמן במכון הכושר של זיגדון באיזור החנות, כפי שהוכח כי אכן התרחש בפועל, וידע לומר כי ראה אותו נוהג באזור באופנוע, כפי שעלה מחומר הראיות שאכן בבעלות הנאשם, ואף זיהה את רכב המרצדס של הנאשם בהיותו רכב ייחודי, כפי שאף העיד הנאשם. לאור האמור, השתכנעתי כי התקיים השלב הראשון במבחן הכפול, הנזכר בפסיקה, לפיו העד מרדכי מאמין באמונה שלמה וכנה כי אכן היה זה הנאשם ברכב השחור.

34. בבחינת מהימנות הזיהוי עצמו, בהתאם לנסיבות הזיהוי, הרי שמדובר בעד שישב **במרחק של כ-20-30 מטרים** מזירת האירוע, צפה בשני כלי הרכב, כשהם עומדים **ראשונים מולו**, מבלי שדבר חצץ בינו לביןם, והגם שלא שמע את תוכן הדברים - ראה **תנועות ידיים** מצד הנהג ברכב השחור וראה כי מתקיימים חילופי דברים ביניהם. בנקודה זו יוער כי העובדה לפיה מרדכי העיד כי לא שמע את תוכן הדברים, ואף למתלונן השיב כי לא שמע את הקללות - מעלה כי מדובר בעד מהימן שאינו מבקש להשחיר את פניו של הנאשם ומקפיד להעיד רק אודות הנקלט בחושיו, ותו לא. נוכח האמור, ובשים לב כי מדובר באירוע שהתרחש במשך זמן קצר, אני סבור כי הסיכוי שאירעה טעות בזיהוי מצדו של מרדכי הוא נמוך ביותר, והשתכנעתי כי עדותו צלחה גם את השלב השני שנקבע בפסיקה וכי **יש להעניק משקל של ממש לזיהוי את הנאשם באירוע, כאשר מדובר בראיה כבדת משקל כנגד הנאשם.**

35. הגם שניתן להרשיע את הנאשם על סמך עדות זיהוי יחידה של העד מרדכי, הרי שבענייננו קיימות **תוספות ראייתיות משמעותיות המסייעות לעדות זו** - **האחת**, איכנו של הנאשם בעת האירוע קרוב לזירת האירוע, באופן שמפריך את טענת האליבי שהעלה, ומבלי שיהיה לו הסבר סביר לכך; **השניה**, שקרי הנאשם בנוגע לשעת הגעת צוות הצילום לביתו, תוך תיאום גרסאות עם בנו, דור, וזאת על מנת להרחיקו מזירת האירוע; **השלישית** - סרטון מצלמת האבטחה ממנו עולה מעורבות באירוע של רכב הדומה עד מאוד לרכבו של הנאשם בסוג (מרצדס ספורט בעלת שתי דלתות); בדגם (דגם SL); בצבע (שחור); ובהיותו רכב ייחודי, נדיר, יחסית.

זיהוי הרכב - על גג זכוכית; אנטנה קטנה; וג'אנטים כסופים

36. עיקר זיהוי רכב הנאשם אינו נסמך על עדי התביעה, כי אם על סרטון מצלמת האבטחה (ת/1) ועל עדותם של הנאשם והעד סיסו, שכן המתלונן לא ידע לזהות את סוג הרכב ולדבריו **"אני לא ראיתי את מס' הרכב אבל צבע הרכב היה שחור, לא זוכר מה סוג הרכב...אבל זה היה רכב מפואר"** (נ/4, ש' 19-20); ובהמשך, אמנם מסר המתלונן שסוג הרכב **"נראה לי מרצדס"** (נ/8, עמ' 1), אולם זאת רק לאחר שהחוקרת כהן שאלה אותו **"מתי זיהית את המרצדס השחורה? באיזה שלב?"**; עוד מסר המתלונן כי נראה לו שלרכב היו 4 דלתות (נ/8), בעוד שהלכה למעשה רכבו של הנאשם בעל 2 דלתות, ואף בבית המשפט לא ידע לזהות את סוג הרכב מהתמונות שהוצגו לו (נ/3; עמ' 13, ש' 22). גם העד מרדכי חיים לא ידע לזהות את רכבו של הנאשם מתמונות שהוצגו לו, אולם ידע לומר כי ראה בעבר את הנאשם נוהג ברכב מסוג זה עם שתי דלתות (נ/3; עמ' 26, ש' 22).

37. בסרטון האירוע שהוגש לבית המשפט (ת/1) נראה רכב שחור הדומה עד מאוד בצורתו לדגם מרצדס ספורט SL כפי שהיה בבעלותו של הנאשם. דברים אלה עולים מחקירותיו של הנאשם במשטרה, בהן נתבקשה תגובתו לרכב השחור הנראה בסרטון, והוא אישר כי מדובר ברכב **הדומה לרכבו**, הגם שהכחיש כי מדובר ברכבו -

"ש. אני מציג בפניך שני סרטונים מרחוב מגדיאל פינת דרך רמתיים בהוד השרון בעניין תלונתו של רוזן. מה תגובתך?"

ת. מזהה

ש. סרטון זה הוא המשך של הסרטון השני. מה תגובתך?

ת. אני רואה את רוזן עוצר. אם זה שלי בכלל. אני רוצה לראות אם זה רכב שלי בכלל. אני לא רואה שזה אוטו שלי. אין לי מושג אם זה אוטו שלי בכלל..." (ת/9א', ש' 259-253).

ובחקירתו השנייה -

"אני רואה את הסרטונים... כמו שאמרתי לך בפעם שעברה שזה לא אני, האוטו דומה לשלי, יש כאלה מכוניות רבות, כולל בהוד השרון" (ת/9ב', ש' 15-13).

יצוין כי הגם שעלה בידי הנאשם לצלם ולהציג בחקירתו במשטרה תמונות שצילם בנתיבי איילון סוג רכב שחור זהה לרכבו, בעל מספר רישוי דומה (למעט שתי ספרות ראשונות), עובר לאירוע (נ/19ד'; נ/19ה'; ת/9ב', ש' 118-109), הרי שאין בכך כדי להוכיח כי מדובר בדגם רכב "נפוץ" בארץ, לא כל שכן בהוד השרון, כטענת הנאשם. אדרבא, מדובר ברכב יוקרה, ייחודי, מדגם מרצדס ספורט, בעל שתי דלתות, שלא ניתן לומר כי נראה תדיר בכבישי הארץ, והעובדה לפיה דגם דומה, בצבע דומה, נמצא בעיר מגוריו של הנאשם דווקא - יש בה כדי לעבות את ראיות התביעה במידה מסויימת וזאת בהינתן מכלול הראיות הקיימות נגד הנאשם. זאת ועוד, מתצהירו של העד סיסו עולה כי ניתן לזהות בסרטון שמדובר ברכב מרצדס מסוג SL, בשל תצורת הרכב, בדומה לדגם רכב הנאשם.

38. כזכור, בעדותו טען העד סיסו כי הוא לא זיהה גג זכוכית ברכב הנראה בסרטון (נ/17; עמ' 93, ש' 32); לא הצליח לזהות אנטנה בצד האחורי שמאלי של הרכב (עמ' 96, ש' 8, ש' 10); והוא מאבחן את הג'אנטים של הרכב בסרטון, הנראים בצבע שחור (עמ' 95, ש' 20; עמ' 96, ש' 8), מאלו ברכבו של הנאשם שהינם צפופים יותר ובצבע כסוף (עמ' 103, ש' 2).

ואולם, העובדה לפיה בשל האיכות הירודה של הצילום לא ניתן להבחין בחלון בגג הרכב השחור, אין בכך כדי להעיד בהכרח כי חלון שכזה אינו קיים. הגם שבסרטון נראה בברור חלון בגג רכבו של המתלונן, כשמיד אחריו עובר רכב שחור שלא ניתן להבחין בחלון זכוכית בגגו, הרי שהדבר נעוץ בהבדלי הצבעים של כלי הרכב, באופן זה שרכב המתלונן הוא לבן ועל כן, אף באיכות תמונה ירודה ניתן לראות חלון זכוכית בצבע כהה על פניו של פח הגג הלבן, בעוד שהרכב שמאחוריו שחור, וגוון הזכוכית לדברי סיסו בדגם זה הינו "סוג של כחלחל עדין" (עמ' 101, ש' 11), ועל כן, נוכח איכות התמונה הירודה קשה עד מאוד להבחין בקיומה (או באי קיומה) של זכוכית זו (ת/12א'; ת/1, בין השניות 00:03-00:04).

39. עוד יצוין בהקשר זה, כי איכות התמונה הירודה בסרטון היא זו שאף מקשה עד מאוד על היכולת להבחין (אם בכלל) באנטנה בפינה השמאלית של הרכב, עד כי מדובר במשימה בלתי אפשרית, בהיותה שחורה על רקע שחור וקטנה במידותיה, לפי הערכתם של הנאשם וסיסו כ-15 ס"מ (עמ' 74, ש' 16; עמ' 96, ש' 16). משכך, כפי שנקבע לעניין גג הזכוכית - העובדה לפיה האנטנה אינה ניתנת לאיתור בסרטון מפאת איכותו, אינה מעידה בהכרח שאינה נמצאת ברכב השחור שבסרטון.

ודוק; העד סיסו עצמו אישר כי יכולת ההבחנה בפריטים על גבי הרכב - דוגמת גג הזכוכית והאנטנה הזעירה, תלויה באיכות הצילום ובזווית הצילום ולענין קיומו או היעדרו של גג זכוכית ברכב שבסרטון אף הודה שיתכן והוא טועה (ראה בפיסקה 25 לעיל).

40. ולענין הטענה שהג'אנטים של גלגלי רכבו של הנאשם כסופים ורחבים (ת12ב'; ת12ג') ואילו הג'אנטים בגלגלי הרכב השחור שבסרטון שחורים לחלוטין (ת12א') - הרי שצפייה חוזרת ונשנית בסרטון מעלה כי אין מדובר בטענה שהוכחה כדבעי, הואיל ומדובר בהשתקפות האור והצללה (לסירוגין) על המתכת העוטפת את הגלגלים כך שלעיתים נחזית להיראות מתכת בוהקת ולעיתים כהה-שחורה. נקודה זו שהועלתה על ידי ב"כ הנאשם בשלב מאוחר - לאחר שהוכן תצהירו של העד המומחה סיסו, דווקא החלישה את עדותו ופגמה במהימנותו, שכן תמוה הדבר שהעד - לאחר צפיה מעמיקה בסרטון מצלמת האבטחה - לא מצא לציין נקודה מהותית זו בתצהירו ורק לאחר שנשאל על כך במפורש, העיד בבטחון (מופרז, יש לומר) כי ניתן להבחין בנקל בג'אנטים השחורים של הרכב המצולם בסרטון.

41. אף טענת ב"כ הנאשם בדבר מספר רישוי הרכב, כשעל פי הטענה בזווית מסוימת עת הרכב השחור נראה פונה ברמזור, כשלפניו רכב המתלונן, הוקפאה התמונה והוגדלה באופן שכביכול נחזה להראות כאילו הספרה האחרונה אינה "6" כברכבו של הנאשם, או שכביכול שתי הספרות האחרונות בלוחית הרישוי אינן זהות, ועל כן אין מדובר ברכב הנאשם שמספרו 33-666-66 - לא הוכחה שכן מקום בו לא ניתן לראות בברור בסרטון מה טיבו של גג הרכב, קל וחומר שלא ניתן להבחין בספרות לוחית הרישוי, לא לענין טיבה של הספרה האחרונה בלוחית הרישוי ולא לעצם היותן של שתי הספרות האחרונות בלוחית שונות זו מזו.

42. בשולי הדברים יוער כי תמונות של רכב הנאשם שהוגשו לתיק (ת11) ונמסרו למשמורת ההגנה - **אבדו**. ואולם, כיוון שקיימות תמונות שצילם הנאשם מתוך רכבו (ת13), ונוכח קיומו של סרטון בו הוכח כי מדובר **באותו דגם וצבע רכב** שהיה לנאשם, הרי שדי בכך, בשכלול מכלול הראיות, כדי להוות סיוע לראיות התביעה.

הפרכת אליבי (1) - העדים יפעת טאו ואסף אסולין

43. מיד בגרסתו הראשונה במשטרה העלה הנאשם טענת אליבי, לפיה ביום האירוע לא יצא כלל מהבית, כי אם שהה בביתו בחברת בנו וחברו, וביחד טיפלו באופנועים וחיכו להגעת צוות צילום של הטלוויזיה מטעם ערוץ 10 (ת9א', ש' 14-15, ש' 22-25, ש' 27-28). הגם שאישר כי בעת הרלוונטית היה בבעלותו רכב ספורט מסוג מרצדס בצבע שחור, הדומה לזה הנראה בסרטון, ואישר כי מכיר את המתלונן מפעילותו הפוליטית בעיריית הוד השרון ואף תמך בו בעבר, הכחיש לחלוטין נוכחות ומעורבות באירוע מושא כתב האישום. כך, במשטרה ובבית המשפט תיאר הנאשם כי בבוקר האירוע, יום שישי, ביחד עם בנו דור וחברו אסף אסולין, ניקה ותיקן אופנועים בחניית הבית, ונשאר כל העת בשטח הבית והחצר (ת9א', ש' 35-37; עמ' 82, ש' 1-17).

הנאשם ביקש לחזק את הטענה כי לא יצא מהבית ביום האירוע בכך שבעת התנעת רכבו נגרם רעש חריג בשל קיומם של אגוזים חזקים בעת שנוסע עם הרכב והדבר נשמע היטב, ולא יתכן שיצא מהבית באמצעות רכבו מבלי שבני הבית ישמעו. הדבר עלה אף בעדותם של סיסו שציין שלרכב מסוג זה רעש "טיפה חזק יותר" (עמ' 94, ש' 11) ובעדותו של הבן דור שהעיד כי לרכב אגוזים מיוחדים שעושים רעש (עמ' 106, ש' 22).

טענת האליבי של הנאשם, נתמכה בעדותם של דור ואסף אסולין, שהעידו כי ביום האירוע, החל מהבוקר ועד לשעות אחר הצהריים המאוחרות, היו יחד עם הנאשם בביתו, וטיפלו באופנועים כמידי יום שישי.

44. חרף האמור לעיל, נחלקו גירסאות המעורבים בנוגע לשעת הגעת צוות הצילום לביתו של הנאשם ביום האירוע - לדברי הנאשם, "**כמעט בטוח**" שצוות הצילום של הטלוויזיה הגיע לבית **בין השעות 12:00-14:00** (עמ' 82, ש' 30-32; **ת/9א'**, ש' 35-37), זאת בניגוד לגרסתם של יפעת טאו ושל אסף אסולין, המעידים **שניהם** כי הצוות הגיע **בשעה 15:00**. הנאשם עיגן את השעות האמורות בגרסתו בכך שזכר שראה את השכן מביא את בנו מהגן, שכן שאף ביקש מצוות הטלוויזיה שיפסיק לצלם, ועל כן מדובר "**בשעות הצהריים המוקדמות**" (עמ' 33, ש' 2-6). למרות שבחקירתו במשטרה נקב במפורש **בשעה 12:00 כשעה בה הגיע צוות הצילום, עד 14:00**, הרי שבעדותו **הרחיב** הנאשם את ציר הזמן באומרו כי יתכן והריאיון נערך **בשעה שתיים וחצי או שלוש**, ולאחר מכן אמר **בסביבות 13:00-13:30 (ת/9ב')**, ש' 22-24; עמ' 83, ש' 14-18). עוד טען כי "שעות הצהריים" הם עד לשעות **15:00-16:00** (עמ' 84, ש' 14, ש' 24), ולבסוף סיכם כי **אינו זוכר את השעה המדויקת** (עמ' 84, ש' 26). את הפערים האמורים, ניסה הנאשם להסביר במניפולציות של חקירה משטרתית, ובניסיון של החוקר "למשוך" אותו לתשובה מסוימת. את גרסתם של יפעת טאו ואסף אסולין הסביר כ"טעות" או "בלבול" מצדם.

45. יוער כי אין חולק שהנאשם מסר למשטרה את מצלמת הדרך שהיתה מותקנת ברכבו, כראיה להוכחת גרסתו בנוגע לאירוע מושא כתב האישום, אך בדיעבד התברר כי ההקלטה נשמרת למשך 48 שעות ועל כן לא היה תיעוד (עמ' 67, ש' 31-32; **ת/5**; **ת/9**; **ת/9א'**, ש' 105-109). ואולם - נוכח התנהלותו הכוללת של הנאשם בתיק זה, כמפורט לעיל, וכפי שיפורט להלן - אין בכך, בהכרח, כדי להעיד כי מדובר בהתנהלות אותנטית המעידה על תום לבו של הנאשם או שמא מדובר בהתנהלות מחושבת שנועדה לשוות לו תום לב שעה שיודע כי המצלמות לא כיסו את האירוע.

46. דור, מצידו, נקב באותן השעות שציין הנאשם אביו, שצוות הצילום הגיע **בסביבות השעה 12:00 ועזב בערך בשעה 14:30 (נ/18)**, ש' 47-51, ש' 80-84).

לעומת זאת, מעדותו של אסף אסולין עולה כי צוות הצילום הגיע לבית **בסביבות השעה 15:00 ועזב בשעה 17:00-16:30 לערך (ת/2)**, ש' 51, ש' 57) כשלתמיכה בגירסתו הוגשו תמונות שצילם לקראת סוף הצילומים בשעה 16:00 לערך **(ת/4; ת/2)**, ש' 75-78).

כאמור, יפעת טאו, תחקירנית ערוץ 10, העידה אף היא שהגיעה לבית הנאשם **בסביבות השעה 15:00**, זאת מכיוון שהיה לה תור למספרה בשעה 14:00, והיא יצאה ממנה בשעה 14:30 לערך (עמ' 23, ש' 16; עמ' 24, ש' 13-17). במצב דברים זה העידה כי **בהכרח** הגיעה לבית הנאשם לאחר השעה 14:00, וממילא לא בסביבות השעה 12:00 כטענתו.

47. בנסיבות אלה, מדובר **בסתירה מהותית**, בעלת השלכות ראיותיות. בעניין זה, עדותה של יפעת טאו **עדיפה** בעיניי על פני עדותם של הנאשם ודור, הואיל ומדובר בעדה אובייקטיבית, הנעדרת כל מניע או אינטרס בתיק, שאף יודעת **לעגן** את לוח הזמנים ביום האירוע בכך שהיה קבוע לה תור במספרה. יתרה מכך, עדותה נתמכת בגרסתו של אסף אסולין, אשר מקורב לנאשם דווקא, ועל כן חזקה עליה כי דוברת אמת. זאת ועוד, העובדה לפיה הנאשם ודור "טועים" טעות דומה עד זזה לענין לוח הזמנים ונוקבים באותן שעות שגויות בדיוק, מעלה חשד בדבר כנות דבריהם, שאלמלא כן סביר היה להניח שכל אחד מהם היה נוקב בטווח זמנים מעט שונה. אסף אסולין, לעומת זאת, שכנראה לא היה מודע לחשיבות שבדיוק השעות, מסר גרסת אמת, כפי שמסרה יפעת טאו.

לאור האמור לעיל, אני יכול לקבל את גרסתו של דורכגרסה התומכת בטענת האליבי של הנאשם.

48. בשולי הדברים ולמעלה מן הצורך, מעניין לציין שהנאשם בהודעותיו במשטרה סיפר ששוחח עם דורון הרמן מערוץ 10 לפני שצוות הצילום הגיע (ת/9ב', ש' 44) ושמספר הטלפון שלו מסתיים בספרות 614 (ת/9א', ש' 34). עיון בפלט השיחות של הנאשם (ת/6) מעלה כי השיחה הראשונה שהתקיימה בין דורון הרמן לנאשם ביום האירוע היתה בשעה 13:33; לאחר מכן בשעות 13:59, 14:22; 14:57; ולאחר מכן בשעות 18:43, 21:27 ו-22:00 - כך שגם עובדה זו תומכת במסקנה שצוות הצילום הגיע לבית הנאשם הרבה אחרי השעה בה נקבו הנאשם ובנו דור, כמתיישב עם עדותם של יפעת טאו ואסף אסולין.

49. ואולם, הגם שכביכול נותרה עדותו של אסף אסולין כזו התומכת בטענת האליבי שהעלה הנאשם, הרי שזו - כמו גם גרסת הנאשם - נסתרת מניה וביה בראיית האיכון ובעדותו של עד אובייקטיבי אחר, רוני אברהם, מהנדס התקשורת.

הפרכת אליבי (2) - איכון הטלפון הסלולרי

50. חוות דעתו ועדותו של מהנדס התקשורת לא נסתרו ולא עורערו על ידי ההגנה ועיקריהן שלא יתכן שהנאשם יוציא ויקבל שיחות בביתו שברח' הגלעד 2 בהוד השרון, והטלפון הסלולרי שלו ייקלט ויאוכן בשטח הכיסוי של האנטנות הממוקמות בבריכת המים וברח' הידידות 7 בהוד השרון (שטחי הכיסוי מסומנים בצבעים אדום וירוק במפת האתרים המצורפת לחוות הדעת). עוד התברר במהלך עדותו של המומחה שלא דווח על תקלות באנטנות באותו מועד וכי המערכת הסלולרית היתה תקינה. בסוגיית ה"זליגה" וה"חפיפה" הסתבר שגם אם אלו התרחשו, הרי שהמנוי מופנה ונקלט בסקטור משני באותה אנטנה או לסקטור סמוך, אך בשום אופן אין הפניה לסקטורים רחוקים יותר. כך, על פי חוות הדעת והעדויות, קיימות מספר אנטנות בין אתרי האנטנות בבריכת המים וברח' הידידות 7 לבין ביתו של הנאשם ברח' הגלעד 2 (מדובר בשטח הלבן שבמפה המצורפת לחוות הדעת). על כן, לא ניתן לומר שהתעורר ספק - לא כל שכן ספק סביר - במסקנת המומחה מטעם התביעה.

יתרה מכן, חיזוק משמעותי למסקנת המומחה בדבר תקינות המערכת והיעדר "זליגה" או "חפיפה" בין אתרים, ניתן למצוא בפלט נתוני התקשורת (ת/6) ובעובדה שבאופן קונסיסטנטי נקלט הנאשם באנטנת תע"ש המכסה את שטח ביתו של הנאשם, משעות הבוקר המוקדמות, למעט הפסקה בין השעות 11:56-12:04 שאז נקלט הנאשם בבריכת המים וברח' הידידות 7, ולאחר מכן, שב הנאשם להיקלט באנטנת התע"ש עד לשעות הערב המאוחרות.

אין זו אלא שהנאשם - בשעות האמורות, התואמות את שעת ביצוע העבירה (שעה 12:00 או בסמוך לכך) - עזב את ביתו ונקלט באנטנות הסמוכות למקום ביצוע העבירה (נספח ל-7/7), והמרוחקות 3.25 ו-4.25 ק"מ מביתו, ובכך - הופרך האליבי שמסר והוכח כשקרי.

51. למותר לציין כי מדובר בראיה מהותית, כבדת משקל, החושפת שקר מהותי של הנאשם והמפריכה את טענת האליבי שלו כליל, באופן היוצר "חלון הזדמנויות" לנאשם, בשעה הרלוונטית לביצוע העבירה ובמקום הקרוב לזירת האירוע, לבצע את העבירה מושא כתב האישום. זאת ועוד, ראיה זו מצטרפת לעדותו המהימנה של העד המזהה מרדכי חיים ומסייעת לה.

52. בנקודה זו יש להזכיר את ההלכה הפסוקה בדבר **שקרי נאשם**. כידוע, הלכה פסוקה היא כי אין בשקרי נאשם כדי לכסות על ה"אין" בתשתית הראייתית שהציגה התביעה. עם זאת, הפסיקה הכירה בכך ששקרים מהותיים של נאשם יכולים להוות ראיה עצמאית המגיעה לדרגה של ראיית סיוע, מקום בו לא ניתן להם הסבר סביר -

"כידוע, הכלל הוא כי כאשר שקריו של נאשם מהותיים ויורדים לשורש העניין, ומשלא ניתן להם הסבר מספק, ניתן לראות בהם ראייה עצמאית המהווה חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה (ע"פ 2014/94 סאלח נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 624 (1996)). כל זאת בהנחה שניתנה הוכחה פוזיטיבית ועצמאית לדבר השקר (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). ההנחה היא כי שקרי נאשם נובעים מתחושת אשם וניסיון להתנתק ממעשה העבירה (ע"פ 814/81 אל שבאב נ' מדינת ישראל, פ"ד לו(2) 826, 832 (1982)). יחד עם זאת, טעם נוסף לשקרי נאשם עלול להיות תחושות של מצוקה ובלבול (ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(1) 135, 142 (2001)). מכאן הזהירות שיש לנקוט במתן המשקל הראייתי המתאים לשקרי נאשם (ע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (03.09.09))."

עוד נקבע, לענין אבחנה בין שקר ושקר -

"נדמה כי תנאי הפסיקה שהוצגו, מהווים כלי עזר נחוצים על מנת להבחין בין שקר לשקר. ראשית, השקר צריך להיות ברור וחד משמעי, שאם לא, אולי לא יצא שקר מפיו של הנאשם. שנית, השקר צריך להיות מהותי ולא בכל עניין. שלישית, השקר מכון להטעות את בית המשפט. רביעית, השקר הוכח מתוך עדות עצמאית ולא מתוך העדות הטעונה סיוע. תנאי זה וקודמיו, מטרתם לוודא שלא עסקין במעגל סגור. חמישית, השקר צריך להיות קשור לעבירה מושא המשפט. תנאי זה נועד לקרב בין השקר לבין הסוגיה המהותית השנויה במחלוקת. תנאים אלה מטרתם להבטיח שהשקר לא רק ילמד על מהימנות הנאשם, אלא יסייע למסקנה כי הוא אשם. הנה כי כן, הפסיקה הכירה בשקר כראיית סיוע, אך בה בעת צמצמה את המקרים לכך לפי תכלית הדרישה לראיית הסיוע" (ע"פ 6813/16 נחמני נ' מדינת ישראל (17.9.2018), בפיסקה 40).

ובהשלכה למקרה שלפנינו, נקבע גם כי **שקרי נאשם עשויים להוות תוספת ראייתית המחזקת את עדות הזיהוי** (ע"פ 2957/10 **אלאטרש נ' מדינת ישראל** (30.5.12), בפיסקאות ז' ו-ט'); ע"פ 8902/11 **ניר ניסים חזיזה נגד מדינת ישראל** (15.11.12), בפיסקה 64(א)).

53. בענייננו מדובר ב**שני** שקרים מהותיים - האחד נוגע לאיכון מכשיר הטלפון הנייד ברשותו; והשני בנוגע למועד הגעת צוות הצילום, באופן שיש בהם כדי לחזק המסקנה בדבר הימצאות הנאשם בזירת האירוע. מדובר בעניינים מהותיים ביותר, הנוגעים לעצם מעורבותו של הנאשם באירוע, ויש בהם ניסיון מובהק של הנאשם "להרחיק" עצמו מכל קשר למקום האירוע. שקרים אלה הוכחו, כאמור, בראיות חיצוניות ואובייקטיביות - הטלפון אכן באמצעות אנטנות סלולריות, פלט השיחות הוצא באמצעות צו מתאים והוגש לבית המשפט ומהנדס התקשורת המומחה הגיש חוות דעת עליה נחקר נגדית בבית המשפט; שעת הגעת צוות הצילום לבית הנאשם הוכחה בעדותה של עדה אובייקטיבית והתחזקה בדבריו של אסף אסולין, המקורב למשפחת הנאשם.

שקרים מהותיים אלה מתווספים לעדותו המהימנה של מרדכי חיים, אשר זיהה את הנאשם, ולתיעוד של רכב דומה עד מאוד בסוג ובצבע לרכב שהיה בבעלות הנאשם, רכב ייחודי שאינו נצפה תדיר בכבישי הארץ, כנצפה בסרטון מצלמות

האבטחה.

54. סיכומו של דבר, גרסת הנאשם התבססה על טענת אליבי לפיה במקום אחר היה בעת האירוע. משהופרך האליבי באופן חד משמעי - דינו כדין שקר בעניין מהותי בכל הקשור לכוחו הראייתי כראיה נסיבתית, עצמאית, מסבכת, המצטברת לראיות התביעה האחרות (ע"פ 517/86 **שמואל בן דויד ברוקס נ' מדינת ישראל**, מג(3) 441; דנ"פ 4971/02 **משה זגורי נ' מדינת ישראל**, נח(4) 583).

עבירת האיומים - האם התגבשה? האם הוכחה?

55. סעיף 192 לחוק מגדיר את עבירת האיומים כדלקמן:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

בפסיקה נקבע כי האיום ייבחן על פי קנה מידה **אובייקטיבי**, לפי הערכתו של האדם הסביר ולא על פי קנה מידה **סובייקטיבי** של המאיים, בהתאם למכלול נסיבות המקרה (ע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מ"י**, פ"ד מג(3), 373, עמ' 379-380, בפסקאות 7-8); רע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מדינת ישראל**, פ"ד ס(4) 96. עוד נקבע כי בכל הנוגע ליסוד הנפשי, נדרש להוכיח שהמאיים הציב לנגד עיניו **מטרה של הפחדה והקנטה** של המאיים, וכי שאיפתו היא להשגתו של יעד זה באותה סיטואציה -

"... יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים הייתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע, ברמה גבוהה של הסתברות, לכך כי דבריו יפחידו את המאיים, פוגע בערכים מוגנים על-ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכים אלה" (עניין ליכטמן, עמ' 387, בפסקה 3).

56. עתה יש לבחון התקיימותם של היסוד העובדתי והיסוד הנפשי בעניינו.

בסרטון נראה כי רכבו של המתלונן נוסע ברח' דרך רמתים לאחר הפנייה ברמזור, כשהרכב השחור נוסע מאחוריו, בנהיגה חסרת סבלנות, עוקף אותו מצד שמאל, מאט באופן שנוסע במקביל לרכב המתלונן, וכשהרכב המתלונן עוצר בצד ימין של הדרך, הרכב השחור עוצר במקביל אליו, למשך מספר שניות, עד כדי שכלי הרכב שמאחוריו נאלצים לעצור אף הם, ולאחר מכן ממשיך בנסיעה.

בהתאם לשעון בסרטון, משך הזמן בו **נסע** הרכב השחור **במקביל** לרכב המתלונן ועד שנסע מהמקום הוא **כ-14 שניות** ברוטו (סרטון דקות 00:15-00:29), כשמתוכן הזמן בו נראה הרכב השחור כשהוא **עוצר** ליד רכב המתלונן, הוא **כ-8 שניות**. כאמור, בסוף הסרטון נראה הרכב השחור מרוחק מעדשת המצלמה, ואינו נראה בברור (בצד השמאלי העליון של המסך), ואולם אינדיקציה לעצירתו לצד רכב המתלונן, ולהמשך נסיעתו מהמקום, ניתן למצוא בשיירת הרכבים שהתקהלה מאחוריו בעקבות עצירה זו ובאורות הבלם האדומים שנדלקים באחורי הרכב.

י"אמר כי סד זמנים זה, קצר ככל שיהיה, יכול להתיישב עם גרסת המתלונן בכל הנוגע לביצוע העבירה המיוחסת לנאשם. בהודעתו הראשונה ציין המתלונן כי **"נהג הרכב התחיל לקלל אותי וקרא לי 'זונה', הבת שלך זונה' וחזר על זה שלוש פעמים ואמר 'אני אחסל אותך' ונסע"** (נ/4, ש' 16-17). גם מגרסתו בעימות עולה שהנאשם החל **"בצעקות וצרחות ואיומים ובעיקר קללות"**, ואמר לו 4-5 פעמים בערך **"הבת שלך זונה"** ו**"אני אחסל אותך"** (ת/10, עמ' 2). בחקירה הראשית סיפר המתלונן שהנאשם החל באיומים **"אני אחסל אותך"**, אמר כל מיני גסויות, וכי עיקר הדברים שנחרטו במוחו ובלבו היו המילים **"הבת שלך זונה" שלוש פעמים** (עמ' 6, ש' 11-12). בחקירה הנגדית העיד **שיכול להיות שהקללות היו 4-5 פעמים או 8 פעמים, הוא לא ספר כמה פעמים** (עמ' 21, ש' 24-25).

אינדיקציה לדברים עולה גם מדבריו של מרדכי חיים במשטרה ובבית המשפט מהם עולה כי המתלונן שאל אותו מיד לאחר האירוע אם שמע שהנהג קילל אותו, הגם שלא אמר לו דבר אודות איום (עמ' 2,5 ש' 32-33; נ/6, ש' 10).

57. בנסיבות אלה, אני נותן אמון בגרסת המתלונן בכל הנוגע לתוכן הדברים שהטיח בו הנאשם, והגם שניכר כי עיקר משקל נתן המתלונן לקללות שגידפו הנאשם במעמד זה, הרי שהשתכנעתי כי הוטח בו גם האיום, כאמור. יש לציין כי בהודעתו במשטרה, עת נשאל המתלונן לעניין תחושת האיום שחש מצד הנאשם, ענה באופן שניתן להתרשם כי הוא מבטא אותנטיות של תיאור אירוע אותו חווה:

"ש. מה הרגשת - הוא התכוון לממש את האיום או להוציא עצבים ולנסוע?"

ת. אי אפשר לדעת מה היה קורה אם הייתי מגיב. ייתכן שגם תוך כדי הצעקות הוא זיהה אותי והפסיק ונסע מהמקום" (נ/5, ש' 19-21).

ובמקום אחר -

"ייתכן שבגלל שזיהה אותי איים עלי שיחסל אותי או בגלל שהנסיעה שלי לא מצאה חן בעיניו..." (נ/4, ש' 24-25).

58. בענייננו, דבריו של הנאשם כי **"יחסל"** את המתלונן, בין אם הכוונה לחייו ובין אם הכוונה למעמדו הפוליטי, מקיימים את היסודות העובדתיים והנפשיים שבעבירת האיומים **"לפגוע בגופו... בשמו הטוב... בפרנסתו של אדם"** ואני קובע שהוכח לפניי שהנאשם צפה ברמה גבוהה של הסתברות כי דבריו והתנהלותו - בסיטואציה בה האיום לוהה בצעקות, בשטף קללות וגידופים ותוך נסיעה פראית ברכב - יביאו להטלת אימה בלבו של המתלונן, כפי שקרה בפועל, אף בהיעדר רצון לממש את האיום.

59. ב"כ הנאשם הפנה לת"פ (שלום-קריות) 48521-10-17 **מדינת ישראל נ' מ.ח.** (05.12.18), בו זוכה נאשם מעבירת איומים כלפי גרושתו בנסיבות שהן, כביכול, חמורות יותר מבענייננו. מכך ביקש ללמוד כי מקל וחומר לא התגבשו כאן יסודות עבירת האיומים. לאחר שקראתי את הכרעת הדין האמורה לא מצאתי כי יש בה כדי לשנות ממסקנתי דלעיל. דובר שם בשיחת טלפון בין נאשם למתלוננת, גרושתו, במהלכה אמר לה, בין היתר, **"אני מצידי אערוף לך את הראש... את הראש אני אערוף לך"**. יחד עם זאת, במהלך עדותה סיפרה המתלוננת שאף היא נקטה ב"אלימות

מילולית" כלפי הנאשם, כאשר מדובר בשיחה אחת מני רבות שהתקיימו בתקופה קשה מאוד ביחסיהם ושהיא אינה מעוניינת בהליך הפלילי ומבקשת לסגור את התיק. למשמע הקלטת השיחה קבע השופט כי המתלוננת נשמעה בה מאוד אסרטיבית, סגנון דיבורה היה תוקפני (אם כי פחות מזה של הנאשם), וההתרשמות היתה שלמשמע האיום, היא לא איבדה את שלווה נפשה.

כאמור, מצב הדברים בענייננו אחר. כאן, במהלך נסיעה בכביש, ללא התגרות מוקדמת מצד המתלונן, לאור יום ובפומבי, עצר הנאשם את הרכב במרכז הכביש, גרם לעיכוב בתנועה, והחל מקלל את המתלונן ומאיים עליו, כשלנאשם ולמתלונן, לגירסתו, אין היכרות אישית, כל זאת בליווי צעקות ותנועות ידיים.

זוטי דברים?

60. ב"כ הנאשם העלה טענה נוספת, לפיה אפילו בהנחה כי העבירה בוצעה, הרי שממילא מדובר בהתנהגות החוסה תחת הגנת "זוטי דברים" בהתאם לסעיף 34ז' לחוק העונשין. האמנם?

סעיף 34ז' לחוק קובע כי **"לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה, אם, לאור טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי, המעשה הוא קל ערך"**.

למעשה הסעיף מאפשר לבית המשפט "ליטול ממעשה את פלילותו, בשל היותו "חסר-משמעות" מן ההיבט של "האינטרס הציבורי" וזאת אף על פי שפורמאלית נתקיימו יסודות העבירה ומן ההיבט הטכני העבירה נעברה... התנאים ליישום הסייג מפורטים בגוף ההוראה והם: אם "טיבו של המעשה, נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי" מלמדים כי "המעשה הוא קל ערך" והגישה הרווחת היא שהמדובר ב"תנאים" מצטברים, כאשר האחרון בהם - "האינטרס הציבורי" הוא המכריע (קדמי, על הדין בפלילים, חלק ראשון, עמ' 555-556).

בע"פ 807/99 **מדינת ישראל נ' עזיזיאן** (8.12.99) אימץ בית המשפט העליון את המבחנים שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי ת"א) 1720/95 **מדינת ישראל נ' יוסף**, לגבי השיקולים שצריכים להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו:

"באשר לשיקולים הצריכים להנחות את בית המשפט בבואו להכריע בטענת הגנה זו לגופה, לאחר שמיעת הראיות, הרי שאלה צריכים להיבחן לפי טיבו הקונקרטי של המעשה והאינטרס הציבורי וההגנה תתקבל רק באותם מקרים בהם אין במעשה עצמו מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן ואין הוא הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית. לעומת השיקולים המנחים את בית המשפט, דרך משל, בבואו לבחון את הסעד של מבחן ללא הרשעה, והכוללים בצד נסיבות הענין וטיב העבירה את אופיו של הנאשם, עברו, גילו, תנאי ביתו, בריאותו הגופנית ומצבו השכלי (סעיף 1 לפקודת המבחן [נוסח חדש] התשכ"ט-1969), הרי שהדגש לענין ההגנה של זוטי דברים מושם על טיבו של המעשה הקונקרטי עצמו 'נסיבותיו, תוצאותיו והאינטרס הציבורי'. עפ"י בחינת המעשה לאורם של מבחנים אלה, עשוי השופט להגיע לכלל מסקנה אם אכן הדברים אמורים בעבירה מבחינה טכנית פורמלית אשר מבחינה מהותית מתאים לה הכלל 'העדר ענין לציבור'. כפי שמצינו לא ניתן לערוך מראש רשימה סגורה ומפורטת של המקרים הראויים להיכנס בד' אמותיה של ההגנה דנן, קרי מקרים הנמצאים 'מתחת לאותו סף של חומרה ואנטי חברתיות', אלא יש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו. בחינה זו צריכה להיעשות בזירות מרובה, כדי שלא לרוקן מתוכן דווקא את העבירות הקלות, וכל

זאת בהתחשב בתוצאה המחוייבת מקבלת ההגנה, שהינה זיכוי של הנאשם".

61. בענייננו, איני סבור כי התנהגות הנאשם **בנסיבותיה** חוסה תחת הגנת זוטי דברים. מבחינת **"טיבו של המעשה"** - מדובר באיום על חייו של המתלונן בכביש, שלוה בצעקות וגידופים של בן משפחתו, לאחר שאופן נהיגתו לא הייתה לרוחו של הנאשם; מבחינת **"נסיבות המעשה"** - הנאשם עצר באמצע הכביש, זאת לאחר שנהג באופן חסר סבלנות ועצבני מאחורי המתלונן שניות ספורות קודם לכן, תוך שהוא מעכב את התנועה מאחוריו, בטבורה של עיר בצהרי יום שישי העמוס, הוציא קצפו על המתלונן, קיללו ואיים עליו בליווי תנועות ידיים; מבחינת **"תוצאות המעשה"** - אמנם האירוע הסתיים ללא גרימת נזק, ואולם המתלונן חש מאויים ואף העיד שבחר לשתוק ולא להגיב לדברי הנאשם על מנת שלא ללבות את האירוע; מבחינת **"האינטרס הציבורי"** - כאשר מדובר בתופעה של אלימות בחברה בכלל, וכאשר מדובר בביריונות בכבישים (מה שמכונה בפסיקה "הזעם בכבישים") קיים אינטרס ציבורי באכיפה פלילית מונעת, בעיקר מקום בו הנאשם אינו לוקח אחריות על מעשיו ואינו מפנים את הפסול שבהם.

62. לאור האמור, אני מוצא כי התגבשו יסודות העבירה המיוחסת לנאשם, והתנהגותו של הנאשם אינה חוסה תחת הגנת זוטי דברים, שכן אין מדובר במקרה **"קל ערך"** הנמצא **"מתחת לאותו סף של חומרה ואנטי חברתיות"** ושאינו **"הולם מבחינה עניינית את המושג של עבירה פלילית"**, כדרישת הפסיקה.

סוגיית קבילות בדיקת פולגרף

63. במהלך עדותו של הנאשם ביקש בא-כוחו להגיש כראיה בדיקת פולגרף שנערכה לנאשם, על תוצאותיה, כשעל פי הטענה הוא נמצא דובר אמת בהכחישו את ביצוע העבירה המיוחסת לו בכתב האישום. ב"כ הנאשם הסביר כי הפסיקה בדיני הראיות הוגמשה וכי המגמה היא לעבור מ"דיני קבילות" נוקשים ל"דיני משקל", קל וחומר כאשר מדובר בהליך פלילי בו ההגנה צריכה להצביע על ספק סביר. עוד נטען כי בדיקות פולגרף מוגשות כראיות בהליכים אזרחיים ובהליכי מעצר, באופן הולך וגובר, ואין סיבה שלא תותר הגשתן גם במשפטים פליליים, תוך קביעת המשקל המתאים (עמ' 80).

64. הלכה מושרשת במשפט הישראלי כי בדיקת פולגרף ותוצאותיה אינן בבחינת ראיות קבילות במסגרת ההליך הפלילי, ויכולות לשמש, לכל היותר, בהליכי מעצר (ראה סעיף 15(ו) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996), כאשר נקבע כי היות ומדובר בראיה שאינה קבילה, היא אף חסרת משקל של ממש בשאלת קיומן של ראיות לכאורה בשלב של מעצר עד תום ההליכים (בש"פ 696/04 **סבייח נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 647; בש"פ 7063/01 **מלמד נ' מדינת ישראל** (16.10.01); בש"פ 3982/02 **מצרי נ' מדינת ישראל** (30.5.02); מ"ת (מחוזי ב"ש) 43442-02-11 **מדינת ישראל נ' סבג** (26.7.11)), למעט במקרים מסוימים ובנסיבות חריגות (בש"פ 1000/05 **חסידי נ' מדינת ישראל**, פ"ד נט(6) 385; בש"פ 6194/10 **מדינת ישראל נ' אבו סבית** (7.9.10); בש"פ 8896/11 **ימר נ' מדינת ישראל** (9.1.12); בש"פ 3978/12 **פלוני נ' מדינת ישראל** (7.6.12)).

65. בכל הנוגע לבדיקת פולגרף נקבע בפסיקת בית המשפט העליון בע"א 8987/05 **יהודה מלכי נ' סבון של פעם (2000) בע"מ** (09.10.07), בפסקה 16 -

"מידת המהימנות והתוקף הראייתי של ממצאי בדיקות פוליגרף שנויים במחלוקת ומוטלים בספק (ראו גרשון בן שחר, מיה בר-הלל וישראל ליבליך "הפוליגרף (מכונת האמת) בשירות המשפט - סוגיות מדעיות ומשפטיות" משפטים ט"ז 269 (7-1986); "שימוש בבדיקות פוליגרף על ידי רשויות המדינה" הנחיות היועץ המשפטי לממשלה 3.1102 (התשס"ד)). קיימת הסכמה, גם בקרב המצדדים בשימוש בפוליגרף, כי לבדיקה שיעור לא מבוטל של תוצאות שגויות. לאור זאת, תוצאות הפוליגרף לא יהיו קבילות כראיה - גם לא במשפט אזרחי - אלא בהסכמת הצדדים. אולם גם משתינתן הסכמה שכזו לא יהיה בה להפוך ממצאי הפוליגרף לראיה מכרעת, אלא אם הצדדים הסכימו במפורש כי תוצאות הבדיקה הן שיכריעו בשאלה שבמחלוקת (ראו והשוו ע"א 61/84 ביאזי נ' לוי, פ"ד מב(1) 446 (1988); ע"א 1742/90 בית חרושת לנרות "שער ציון" נ' אררט חברה לביטוח בע"מ (לא פורסם, 3.11.94))."

[ראה גם: ע"פ 933/93 אבוטבול נ' מדינת ישראל, פ"ד יח(1), 493; דנ"פ 188/94 מדינת ישראל נ' אבוטבול, פ"ד נא(2), 1; רע"א 8644/09 פואז מוחמד ובניו שיוק תערובות ומזון לבעלי חיים בע"מ נ' סואעד חמים (18.11.09)].

66. יצוין כי במאמר שעסק בכך לאחרונה (אפרת פינק ורתם רוזנברג רובינס, **הפוליגרף כמכשיר לגילוי האמת או כראיה מדעית: עיון מחדש בסוגיית קבילות הפוליגרף בהליכים פליליים** הפרקליט נג, 295 (2014)) נסקרה דרכה של ראייה זו במערכת המשפט, ובסופו הוער כי אולי בשלה העת, נוכח השינויים שחלו בעשורים האחרונים בדיני הראיות בישראל, לבחון ראייה זו בזהירות ולא להורות על אי קבילותה באופן גורף, חרף העובדה שמהימנותה שנויה במחלוקת. הגם שלא נקבעו מסמרות באותו מאמר, הרי שהוצעו הצדקות לכך שיש לבחון אפשרות לבחינתו של מכשיר הפוליגרף כראיה מדעית לפי המבחנים שנקבעו בפסיקה לבחינת ראיות מדעיות, תחת פסילתה הגורפת מטעמי אי קבילות.

[ראה גם: אסף הרדוף **מדעי ההסכמה: שילוב בדיקת הפוליגרף במשפט הפלילי** הפרקליט נד, 125 (2016)].

67. יחד עם זאת, לא מצאתי לסטות מההלכה הותיקה והעקבית לפיה בדיקת פוליגרף ותוצאותיה אינן קבילות במשפט, זאת בהיעדר טעמים מיוחדים לסטות ממנה; בהיעדר טיעון סדור בנושא זה מטעם ההגנה; ובהיעדר הוכחה, או אפילו תחילתו של ביסוס מדעי, התומך בטיעון ההגנה, ובתנאים המוצעים במאמר הנזכר לעיל (שם, בעמ' 124-125). כל זאת, בהינתן התשתית הראייתית המוצקה העומדת כנגד הנאשם בתיק זה.

מחדלי חקירה; הגנה מן הצדק

68. ב"כ הנאשם טען בסיכומיו כי נפלו בתיק מחדלי חקירה רבים, שיש בהצטברם כדי לפגוע בהגנת הנאשם ולהביא לזיכויו. כמו כן, טען שהתנהלות המשטרה כלפי הנאשם, אשר מתבטאת בהתנכלות חוזרת ונשנית, כמו גם בהתייחסות מחמירה אליו, במכוון, בשל היותו "ידוען", והנסיון להביא להרשעתו "בכל מחיר", כשהמשטרה השקיעה משאבים בלתי פרופורציוניים ביחס למעשה המפורט בכתב האישום, מצדיקה ביטול כתב האישום מכח הדוקטרינה של הגנה מן הצדק, כמשמעותה בסעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 - הכל כפי שיפורט להלן.

א. **אי עריכת מסדר זיהוי, חי או בתמונות, למתלונן ולמרדכי חיים** - החוקר ברסקי אישר בעדותו שהמתלונן מסר שהוא ראה את הנאשם לראשונה בעימות (עמ' 58, ש' 17-18) וחרף העדר היכרות מוקדמת ביניהם, לא נערך למתלונן מסדר זיהוי מסוג כלשהו, חי או בתמונות. הדברים אמורים גם בנוגע לעד מרדכי חיים. יחד עם זאת, לא ראיתי בכך מחדל שקיפח את הנאשם בהגנתו שכן המתלונן מסר שלאחר שנודע לו מהעד מרדכי חיים שמדובר ב"אבא של בר רפאלי" ניגש למחשב ובדק באינטרנט אם אכן מדובר באותו אחד. בנסיבות אלה, ולאחר שהמתלונן נחשף לתמונות של הנאשם באינטרנט, משקלו של מסדר זיהוי, אם היה נערך, היה נמוך. ובכל הנוגע לעד מרדכי חיים ברור שעדיף לו היה נערך לו מסדר זיהוי חי או בתמונות, ואולם גם כאן, העד העיד נחרצות שזיהה את הנאשם מהיכרות קודמת שלו "בפנים", מהעובדה שידע שהוא נוסע ברכב הדומה לרכב המעורב בארוע ונוהג להגיע למכון הכושר של זיגדון המצוי בקירבת מקום ומכך שראה אותו עשרות פעמים. בנסיבות אלה, אין במחדל כדי לקפח את הנאשם בהגנתו.

ב. **אי תפיסת מצלמות אבטחה בנתיב נסיעת הרכב ובבית הנאשם** - החוקרת כהן לא ידעה להסביר מדוע לא בוצע נסיון לאתר מצלמות אבטחה נוספות ברח' דרך רמתיים או ברח' ז'בוטינסקי בהוד השרון, במסלול נסיעת הרכב המעורב באירוע (עמ' 55, ש' 29-31; עמ' 56, ש' 1-2). טוב היה אם המשטרה היתה מנסה לאתר מצלמות אבטחה נוספות, שהיה בהן, אולי, כדי להביא לבית המשפט תמונה ברורה יותר של הרכב המעורב, ואולם, לבית המשפט הוגשו שני סרטונים ממצלמות המותקנות על עמוד בצומת עצמו, כאשר מדובר במצלמות השייכות לעיריית הוד השרון, ובהינתן הראיות המשמעותיות הנוספות בתיק - זיהוי הנאשם על ידי עד אובייקטיבי; הפרכת אליבי על ידי עדים ועל ידי איכון סלולרי; והימצאות רכב נדיר מאותו סוג ומאותו צבע של הנאשם בזירת האירוע - הרי שאין במחדל זה כדי לקפח את הנאשם בהגנתו.

באופן דומה, החוקר ברסקי לא ידע לומר מדוע לא נתפסו מצלמות האבטחה מביתו של הנאשם על מנת לאשר או להפריך את גירסת האליבי שמסר (עמ' 58, ש' 26-32). אך יודגש, כי נוכח עדותו של דור לעניין זה לפיה בעת הרלוונטית היה מחשב המצלמות תפוס בידי המשטרה במסגרת תיק אחר, הרי שאין נפקות למחדל הנטען, אך עדיין, היה על המשטרה לבדוק קיומן או אי קיומן של מצלמות בבית.

ג. **הימנעות מחקירתו של שחר שיבק** - מחדל חקירתי של ממש עניינו הימנעות מביצוע פעולות חקירה בנוגע לחברו של הנאשם, שחר שיבק, בעל חנות לחומרי בנין ואינסטלציה, הממוקמת ברח' דרך רמתיים בהוד השרון, בקירבת זירת האירוע. מפלט התקשורת (ת/6) עולה כי סמוך לאירוע מושא כתב האישום (על פי כתב האישום האירוע אירע "סמוך לשעה 12:00"), בוצעו שתי שיחות ממכשירו של הנאשם לשחר, בשעה 11:46 ובשעה 12:04 (עמ' 78 ש' 16-30), והדבר לא נבדק עם שחר, אשר כלל לא זומן לעדות. למעשה, בירור העניין התמצה בשיחת טלפון שערכה החוקרת כהן עם שחר, ושתועדה במזכר קצר, ביום 15.1.17 - כחצי שנה לאחר האירוע - לפיו מסר שחר שהאירוע מיום 19.8.16 היה מזמן ואין סיכוי שיזכור, ואכן, הנאשם נמצא הרבה באיזור (אוכל חומס, מתאמן בחדר כושר וכדומה). עוד סיפר שהוא מכיר את הנאשם שנים, הם סוג של חברים, והנאשם נמצא באיזור העסק שלו בדרך רמתיים בהוד השרון הרבה (ת/8). כאמור, שחר לא נשאל - בזמן אמת ובמסגרת של גביית הודעה רשמית - לעניין טיב השיחה עם הנאשם, תוכנה, נסיבות השיחה, האם הגיע הנאשם לעיסקו באותו יום, אם כן - לאיזו מטרה ובאיזו שעה. תחת זאת, הסתפקה

החוקרת בשיחת טלפון לשחר, שתועדה במזכר, כ-5 חודשים לאחר האירוע, כאשר ברור ששחר לא יזכור מה היתה האינטראקציה שלו עם הנאשם ביום האירוע. ברור אם כן שמדובר במחדל של ממש מקום בו בעדותו של שחר **בהכרח** היה כדי לשפוך אור על מעורבותו של הנאשם באירוע ומיקומו של הנאשם אותה עת, קל וחומר כשמדובר בשתי שיחות סמוכות זו לזו, השזורות בשעת האירוע, באופן הדורש בירור, כאמור.

יחד עם זאת, גם כאן, ובהתאם להלכה הפסוקה (ע"פ 10596/03 **בשירוב נ' מדינת ישראל** (04.06.06); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.05.06)), באתי לכלל מסקנה כי המחדל האמור לא פגע בתשתית הראייתית האיתנה הניצבת כנגד הנאשם ולא פגע בהגנת הנאשם באופן כזה המצדיק זיכוי (ע"פ 7320/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (13.05.09)).

ד. **סוגיית דליפת סרטון האבטחה לכלי התקשורת** - תמונה היא סוגיית דליפת סרטון מצלמת האבטחה לאמצעי התקשורת עוד טרם נחקר הנאשם במשטרה. המתלונן אישר שקיבל לידו את הסרטון מתיק החקירה מידיהם של גורמי משטרה, אך לא זכר מיהו הגורם שמסר את הסרטון לידי (עמ' 19, ש' 19-29; עמ' 20, ש' 10). החוקרת כהן מסרה כי סוגיית הדלפת הסרטון לכלי התקשורת כלל לא נבדקה ואישרה שאם הסרטון דלף מהיחידה החוקרת הדבר "אינו תקין" (עמ' 53, ש' 24-2). גם החוקר ברסקי אשר חקר את הנאשם וערך את העימות בינו לבין המתלונן לא ידע לומר ממי התקבל הסרטון ולא ידע להסביר כיצד דלף לאמצעי התקשורת עוד טרם חקירת הנאשם (עמ' 57, ש' 17-1). בנסיבות אלה, לא ביררה החוקרת כהן - כאחראית על החקירה - עם המתלונן אודות קשריו עם כתבי טלוויזיה, לא ביררה מעורבותו בהדלפת הסרטון ולא בדקה עם השוטרי יוני פינקלשטיין, שקיבל לידי את הסרטון, כיצד קרה שהסרטון מצא את דרכו למהדורת החדשות של ערוץ 2 בפריים טיים, כל זאת בטרם זומן הנאשם למשטרה ובטרם נחקר אודות ביצוע העבירה. תחת זאת הסתפקה בתשובה שלא הוגשה תלונה למח"ש (עמ' עמ' 53, ש' 15-9).

ה. **טענות בדבר התנכלות לנאשם ורדיפתו** - לא ניתן להתעלם מטענותיו של הנאשם בכל הנוגע להתנכלותם של גורמי משטרה כלפיו, על רקע תביעה אזרחית תלויה ועומדת שהגיש נגד המשטרה. לכאורה, ובזהירות הנדרשת, נתמכו טענות אלה הן בסרטון שצולם על ידי בנו של הנאשם והוצג לבית המשפט במהלך עדותו של הנאשם (לא הוגש), בו נראים שוטרים מגיעים לביתו, אוזקים אותו ושולפים כלפיו מכשיר טייזר (עמ' 68, ש' 21-32; עמ' 69, ש' 9-1); והן בעובדה לפיה תלונה שהגיש הנאשם כנגד מטרידן שהגיע לביתו נסגרה בתחנת משטרת כפר-סבא בעילה של חוסר ראיות, בעוד שלאחר שהוגשה תלונה זו בשנית, הפעם בתחנת משטרת תל-אביב הוגש כנגד המטריד כתב אישום והתנהל כנגדו משפט (נ/15; נ/16; עמ' 67, ש' 23-8).

69. ייאמר כי הגם שמדובר בהתנהגות שערורייתית של המשטרה, אשר בניגוד לכל נוהל, מסרה למתלונן עותק מסרטון האבטחה, סרטון המהווה ראיה מרכזית בתיק כנגד הנאשם, והגם שהרושם שנוצר הוא שהסרטון נמסר למתלונן בשל מעמדו הציבורי (סגן ראש עיריית הוד השרון) ולו היה מדובר באזרח מן השורה סביר להניח שהסרטון לא היה נמסר לו - הרי שאין בכל התנהלות נפסדת של המשטרה כדי להביא לביטולו של כתב אישום מטעמי הגנה מן הצדק, וזהו מהלך קיצוני לו יידרש בית המשפט רק במקרים חריגים וקיצוניים. יש לשקול האם באיזון בין הפגיעה שנגרמה לנאשם כתוצאה מהמעשה הנפסד אל מול האינטרס הציבורי שבמיצוי הדין עם נאשמים והענשתם, גובר העניין שבקיום

המשפט, או שמא בידי בית המשפט מצויים כלים אחרים, מידתיים יותר, לטיפול באותה נפסדות שבהתנהלות הרשויות(ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ, פ"ד נט(6) 776, עמ' 807, בפיסקה א'). במקרה שלפניי, ומבלי לזלזל בעוגמת הנפש שנגרמה לנאשם כתוצאה מפרסום הסרטון במהדורת החדשות, טרם זומן לחקירה, באתי לכלל מסקנה שאין מקום להורות על ביטול כתב האישום, כאשר יש לנקוט באמצעי מידתי יותר, כגון הקלה בעונש.

הוא הדין באשר להתנהלות המשטרה בכל הנוגע למעצרו של הנאשם בביתו, כאשר מטבע הדברים לא נפרשה לפניי התשתית הראייתית כולה, נשמעה רק גירסתו של הנאשם לאירועים והענין נתון בבירור משפטי, אשר טרם הוכרע.

סוף דבר

70. הנאשם זוהה על ידי עד ראיה אובייקטיבי כנהג הרכב אשר איים על המתלונן; בסרטון האבטחה ממקום האירוע נקלט רכב הדומה עד מאוד לרכב שהיה בבעלות הנאשם, מסוג מרצדס ספורט, שחור, דגם SL, רכב בעל מראה ייחודי ושאינו נצפה תדיר בכבישי הארץ; איכון הטלפון הסלולרי של הנאשם הצביע על כך שבשעה הרלוונטית שהה הנאשם קרוב לזירת האירוע; האליבי שמסר הנאשם הופרך באמצעות ראיית האיכון; גירסתו לפיה בזמן האירוע שהה בביתו יחד עם צוות צילום מערוץ 10 הופרכה על ידי עדה אובייקטיבית ועד המקורב לו; מעדות המתלונן עלה שהנאשם קילל אותו ואיים עליו, תוך שנסע ברכבו באופן פרוע. אין במחדלי החקירה כדי לפגוע בהגנת הנאשם ולהביא לזיכויו. אין בהתנהגות הנפסדת של המשטרה, כמפורט לעיל, כדי להקים הגנה מן הצדק ולהביא לביטול כתב האישום.

לאור האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום, וכפועל יוצא מכך בעבירת איומים, בניגוד לסעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב אדר א' תשע"ט, 17 פברואר 2019, במעמד ב"כ המאשימה, עו"ד בני דורון, הנאשם ובא-כוחו.